

EUGEN EVU
NEAUZIT DE LUMINĂ

EDITURA POLIDAVA
DEVA

EUGEN EVU

NEAUZIT
DE LUMINĂ

... "Poetule, cât timp vei avea puterea
să visezi, și eu voi trăi.

Poate pentru că sunt iluzie și memorie,
poate pentru că sunt zbor de cuvinte" ...

Giuseppe Manitta
www.ilconvivio.org

*Această carte este editată de
As. C. U. S. Provincia Corvina în
colecția «Biblioteca Provincia Corvina»*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EVU, Eugen

NEAUZIT DE LUMINĂ:

Editura POLIDAVA – Deva , 2007

ISBN

EUGEN EVU

NEAUZIT
DE
LUMINĂ

EDITURA
POLIDAVA - DEVA
2007

Tehnoredactare, paginare,
procesare, consilier editorial: ***Ion URDA***
Compoziție coperta I: ***Constantin GAINA***
Concepție și realizare
coperti exterioare: ***Ion URDA***

ALEGORIA ASCUNDERII ÎN ZEU

*- se dedică lui Ion Urda, care îl consideră
cel mai reprezentativ poem al meu*

pe umbre văzui moartea călare
harnică moartea. Cu timpanele sparte
urla și tăia prin mulțimi răbdătoare
veselă foarte

mă ferii fulgerat de atingerea ei
într-o metaforă inuman de frumoasă
într-o vibrație cu clopoței
într-o spirală tăioasă

moartea trecu mai departe râzând
hăcuind, mă privi peste umăr...
eu în metaforă, capcane-nflorind,
rar, începusem să număr

brațul meu drept căzu după vis
brusc mă trezii într-o carte
eram zidit în metaforă, scris.
moartea tăia mai departe.

NEAUZIT DE LUMINĂ

Neauzit de cealaltă lumină,
De neagra lumină care ne vede,
Adest prin coroană a fi rădăcină
Boltindu-Ți, cu fruntea, cupolă divină -
Prin sufletul meu – prag ce-n Spirit
transcende.

De unde-am venit, ori am fost cel adus
Doar fratele Vânt din memoria Firii
Și smuls întru iarăși zburare în sus
Sărute-Ți lumina splendorii iubirii

Eu cânt! Iar Povestea trăită rămâne
răsărind din Apus! Iaca,
m-am dus,
prin cartea cu spice secerate,
în Pâine.

LUMINA NEAGRĂ

Lumină neagră inorog
Eu cu genunchiul tău mă rog

Eu cu genunchiul tău mă rog

Cu fruntea boltă de pridvor

Beau și izvorul

Din urcior

Al zestrei alor mei

Cu Dor

Al zestrei alor mei

Cu dor

Au, doru- mi-i cu plâns de miei

Prin fânul înflorit la zei

De seceriș și flori de tei

Lumină-a lumii grădinar

Frig între scrum și chihlimbar

Lumină rece sanctuar

Armindeni fecioresc bogat

La stâlp de rai sacrificat

Corn rezonant de săgetat

Cuvânt melodios, zburat

Cuvânt melodios

Zburat

Lumină răzmurată

Străpunsă și iar înspicată

Mamă și Tată.

CHIMION ALCHIMION

Într-un sat iubit de vânt
La răscruce-n sus de-o vale
Mi-ai ieșit demult în cale
Poate-n basm, poate-n descânt
Fată Dalbă-n trup de floare
Răzmurită-n felurime

Chimion Alchimion
Buzele-mi cu-abia un zvon
Cânte-i plânsul monoton

Vremea coasei zumzăia
Pe sub viespi și mirosea
A cerească ceară Ea

Stam trântit pe o vâlcea
Nu venise ci era
Prin ivire ce sclipea
Șapte Flori pe cap avea

Io voi fi mireasa ta
Altcândva altundeva
Tu așterne-mi uite-așa

Din senin vântul bătea
Flori de câmp ne scutura
Friglumina ne-nvelea
Chimion Altcineva
Luna-n soare răsărea
M-am trezit de treaz anume
Nici pieziș, nici altcumva
Ca de foarte sus de lume
Și din jos de rai ninge

O știam după veșminte
Înălbite-n aur scrise
Cu înflorituri arginte
Una-n sat demult murise
Au răpit-o nuștiucine
Lângă troița din pădure
Sanctuarul din ruine
A-nghițit-o-n rugi de mure

Cică-a fost Ursomul Mare
Coborând odată-n veac
Doar bătrânul care moare
Știe taina lui de leac
Roi de stele sămânțoase
Spulberau jur împrejur
Chimion le semănase
Mi-a șoptit vântul mahmur
Te știam de nu știu unde
Parcă am mai fost cândva

Lung privindu-te-aș mai sta
Aș fugi de m-aș ascunde

.....

Cu genunchii strânși sub frunte
Într-o scorbură de nuc
Am zăcut bolnav sub Munte
Mă trezi bătrânul cuc

Cucuuu-cuc, ce cauți năuc
Hai cu mine că te duc
Preste timp la Kogaion
Să îl vezi pe Chimion

Chimion Alchimion

Cuc nebun și monoton
Taci, că te dobor din tron!

II

I-am ghicit întreg pe buze
Pârguite buze mure
Semnu- acela- nspre pădure
Brațul legănat ușure ...
Pironit ca de departe
De privirile-aurate
Parcă parte amintite
Parcă treze jumătate
Mierle gemene săltară
De pe cuiburi sperioase
Parcă mintea-mi încetase
Parcă da să iasă-afară

După deal rotundă luna
Sta sub ciutură-nspre sat

Treaz eram mierla nebuna
De pe umăr mi-a zburat

III

Au că mi se face moarte
Au că mi se face vis
Au că vin din basm de moarte
Fugărit din paradis!

Nici cuvânt și nici rușine
Așternutul răvășit
Într-o noapte și mai bine
Ne-am iubit și n-am murit.

Chimion Alchimion
Abelcain semantic zvon
În Egregor ciclotron

Sus de troița răstignită
În Nenoaptea Celui Basm
Dezlegat-am prin ispită
Agonia din orgasm

POSTLUDIU

Pasăre-auriu stropită
Fluieră cu chef de ceartă
De geloasă ori smintită
C-am văzut mireasa moartă

Cine știe care moarte
Cine știe care vis
Poate-a fost doar într-o carte
În Pădurea altui scris

Singuri doi acolo-n cerul
Dornic îndurat sub noi
Săvârșindu-se Misterul
Unului tăiat ca Doi

Chimion Alchimion
Tragănă-mă-n melos, zvon

Mi-a crestat pe stâlp de poartă
Din cuțit de unicorn
Moș Ioach nume de moartă

Chimion Alchimion

Aina Daina prin povestea
Spusă parcă nici nu fu
Cânte vântul toate-acestea!
Poate-a fost, ori poate nu ...

Se făcea c-ar fi să fie
La o nuntă când pădurea
Înflori-va s-o învie
După ce-a tăcut securea

La răscruce-n vânt pe-o vale
Bate vântul Acvilon
Scutură-te Chimion
Melos viu Endimion-
Doina mea de dor și jale.

N-am murit cum se zvoniră
Lumea zice ca să creadă
Uite, ninge și se miră
Urme-ntoarse, pe zăpadă ...

*Vâlcele Bune, Valea Bună
10 Septembrie 2007*

BUCURIA SCRIERII

Neînceputul Fiind așa transcende:
Iluzie-ntre limite-n vitralii
Lumină văzătoare prin calende,
Măsura fiind a sacrelor ordalii
Substanța-i prinsă-n ciclice refaceri
Din infinitul spectru cum se-arată
Succesiunea miilor de Faceri
Ce nu vor fi distruse niciodată.
A dăinui, se- înminunează Gândul.
Neștirea lui de moarte-i veșnicia
Luminii, care versul meu scriindu-l
Îmi dă eternul clipei, Bucuria.

FÂNTÂNA DE SUSAT

Fântână răzlețită la răscruce
Mă uit în tine ca în mine însumi
Din piatră strigi oglindă sub o cruce
Ciubărul smulge stele ca din plânsu-mi

Pe calea ce-și înghite urma-n sus
Au fost plecați și s-au întors acasă
Ai mei din răsărit înspre apus
Din tine vântul a beut s-a dus
Și soarele-a beut și-o stea frumoasă

Cu ciutura bătrână grea din Strei
Pe lespede de viscol șlefuită
Am scris un nume rămurit în trei
Sargețiu - Remus - Gloria iubită

Cea de departe mi-i mai dor de ea
Cei doi se țin cu ramura- ntro- seamă
Fântâna luminoasă-aorta mea
Când bei săruți din ciutură și-o stea

Tu muști din ea, femeie, soră, mamă ...

Solstițiul de toamnă – 23 Septembrie 2007

ACEST CÂNTEC CICLIC ÎNTRERUPT

La ieșirea din pădurea
Străbătută-n jos și-n sus
Șade moartea cu securea
Răsărită spre apus.
Rabdă ori îi este lene
Cât tot taie, dar răsare?
Unde-și rotunji poiene
Își făcură sanctuare...
Nu pricepe, nici se-mbie
Câte cruci au înflorit
Cum la mine-n poezie
Toate câte le-am iubit.
Parcă suferă cu partea
De năluca doritoare

Viața, Viața, Viața, moartea
(Umilită, cu „M” mare!)
Hop și eu că n-am ce face
Și mă las jucat de-un joc
Rabdă, moarte, dar dă-mi pace,
Că nu mi-s de-aici de loc...

SUFERINȚA DE A SCRIE

Îmi apropii palma de foc, care scrie,
Să mă doară lumina gândită de orbi
Călătoresc prin întâmplarea ce va să fie
Viziune vie, sub nevermore de corbi.
Adumbrire, tu, ce te-nalți luminoasă
Cu-al vederii străine salt, capcană prin vis.
Suportam o trezire nemilos-vinovată
Să te smulg din profanul scufundat paradis.
Îmi ridic palma, înaripată zvâcnire
Inefabil cu deodată și ușure
Vultur pe Austrul transilvanic, Iubire
Deasupra de sine, în semantica pădure.
Maieutica bătrânei Lumini să mă spulbere!
Sunt aici și uitat de cine știe cine, și când!
Zeu răzleț, limpezind doritor să Te tulbure,
Dumnezeule, sunt Fiul Tău, așteptând.

URIAȘUL

Se reumple de memorie străveche
În melc de ureche
Omul scufundat întru sine
La netezite morminte-n ruine
Au, suflete-n răstimpuri străin!
Înflorit pe răbojul de spin
Descântat și de leac nesupus
La vraja din sus, mai presus.
Alinat din alean; inversată
Hartă a cerului în mine-ngropată
Sub celest azimut, nelumit;
Uriașul răstriștii împădurit
Răzlețit să se roage-n viroage
Melițat la pârlouge

Uriașul, Uroiul, al lui Uruma,
Drumețul din Paideuma
De-mi înfrigură straniu vederea
Răsucită-n apocrif cu geloasă muierea
Răpită-n milenii de înger căzut –
Fiii Cerului cum s-au răzvrătit la-nceput
pe lumeni de alun radiesteziac zăvelc
în ureche sedefie, de melc
din uriaș cu două părți divine
Zăbreliț în mine.
Zgreabănă, geme și plânge
Cu glas omenesc și de sânge.

AGRICOLA

Vai lume cum trec anii
Prin noi
cu plugul greu și
tot mai adânc
înjugat la zloate și vânturi
și ploi

Vai lume și greu mai răsare
Din ce-au semănat
Și-au uitat necules
Răzlețitele veacului ide solare
Și grăbiții cei jafnici
Prin lumești calendare
Suflete tu cu ce te-ai ales ?

Pe tine cine te alege culege
Când secerat vei tăcea ?
Vai lume din spicul cel straniu
Cine în cer cozonac din cuvânt
va mânca?

BALTA

Ca iarba care-a fost pădure
Din moartele -anotimpuri saltă
Cu amintirile mahmure
Talazul ancestral pe-o baltă
Prin stufărișuri de răchite

Cuibare-și leagănă prășila
Când fierbe-n smârcuri nedospite
Și sângele și clorofila

Un zvon de clopote căzute
Trezește spaime vespérale
Copil al vârstelor pierdute
Nu îți mai iese Luna-n cale
A fost un sat uitat de lume
Și –un cimitir cu gard de piatră
N-au înviat cei morți sub nume
E-n van doctrina idolatră

Oglindă-i cerului o vatră
A Morții ce se oglindește
În lună: soarele-ntr-o piatră
Nu ea din sine, strălucește ...
Și-asemena unduirea saltă
Sub cearcăn selenar zăbranic
Cum vălurita noapte-n baltă
Catapetasma-n doliu-amarnic

Foșnesc pe cerul circular
Cum circular e însuși Timpul
Roiuri de galaxii viespar
Și-n clipă trece anotimpul...
E-un cimitir de stele –n altă
Dimensiune, morții-s vii,
Cum Galaxia-n Ceealaltă
E cât o scoică ce-și goli
Molusca și pe valuri saltă..

Multiplul Oglindirii Joc
Gigantic scade-n veac Eonul
Iar mai prejos inechivoc
Infimul glifei – diapazonul
E-un Genom prins de-un Ventriloc...
Cum un ciubăr sau un ghioc
Răsplin de stele-n Ciclotronul
Eternității...Jos e-n sus
Și Nicăieriul vi l-am spus .

Adio moarte
Nu-s !

ILUMINARE

Cu mintea pretutindeni poți călători
Iar unde ai mai fost din amintire
Te-ntoarce pelerin cum chiar ai fi
Drumețul viu în ciclică rotire.
Ce-i, dincolo de tine, așadar
Ființă purtătoare și fugară?
Memoria aceluia eu barbvar
Ce poate fi acel „ca-nția oară?”
I-atât de- ascunsă-n nume taina ei!
Nume luat, primit ca să se-ascundă?
Particulă, vibrație și undă –
Divinitatea-n mintea noastră ce-i ?

CORTINA DE DISCURSURI

În podul prăbușit al caselor căzute
Cei ce-au zidit demult prin veac muriră
Sordizii chiriași cu minți abrupte
Nu urcă, nici măcar nu scotociră

Ascunsă, vreo icoană-mpărătească,
Ori cartea veche sub coperte mâncate
De-ar fi, tot n-ar cunoaște, să citească,
Tulburi nătângi ai primitivei caste
Urbării înecate de barbarii
Procleticelor roșii dinastii
Ici-acolo încă zac, fugar salvate
De vreo pioasă mână-ntre stihii

Ne mor bătrânii ultimi, cei uitații!
Cu ei odată moare ce-i mai bun
Din sufletul și taina unei nații
Strivită de vremelnicul nebun

De toate astea, cei ce-s vinovații
Se-ascund după discursuri și ovații.

COLIND DIN KANICULAND

Ninsorile-s tot mai fricoase
Prudența-i mai mult lașitate
Fanfara e scumpă-n orașe
Revine flașnetă-n cetate

Cortegii ritmează prin zloată
Bolnav și greoi ceas istoric
Mi-e silă de frica din gloată
Dar și de falsetul retoric

Ninsorile seceră, coase
Prin piețe pustii către seară.
Sporesc făcătorii de case
Și hoții cărunți peste țară

Procentul prădalnic se-ascunde
Dar prada cea mare-i destulă
Să-mpace-n tranzacții imunde
Complicea lichea, nesătulă

Un frig ezoteric prin cride
Mi-aș face sicriu o vioară
Materia plânge și zbiară
Când antimateria râde

Cultiv înflorirea-n lumină
Dorințe întunericul ară
Mormintele-n chacra divină-
De mine mi-i dor, domnișoară.

Și artele-s vag feminine
Și clima-n disfuncții înghețul
Din margini spre miez leac ne ține
Delir orhideic – dezvățul
Semanticei arderii cine ?

MĂIASTRA

Nu se lăsa privită decât dinspre pădure
Parcă-o visasem, Doamne, și-acum se trezea
Surprinsă-n semnul sferic de entități impure –
Când s-o ating, lumina în jur se limpezea

Părelnicisem, oare, din chiar enigma ei?
Copil, o speriasem, cu ochii, prin poiene?
Nu se lăsa privită, minunea Dumneaei!,
Când pasere, când sferă cu siderate pene
S-o îmblânzească, zeul și-a suferit căderea
Și l-a lovit exilul înaltei gelozii...
Mi-a stat pe umăr, Doamne, și i-am cântat puterea
Știind că lângă moarte, iubind, va reveni.

TURNIRUL

Cel ce are prea mult, suferi-va mai mult.
Dorințele sporesc nefericirea
Nu cultiva, nătâng fetiș ocult,
Himerele, să-ți cucerești iubirea!
Hrănit din spaime și frustrări, delirul
E-al Artei cancer: cucerind te pierzi...
Iubirea, doar, justifică turnirul
Eternei lupte. Îți acordă girul
Triumfului, răsplata-n care crezi.

POEM LIBERAL DE STÂNGA

- memoriei lui Laurențiu Ulici

Între lașitate și prudență
Nu-i decât o pojghiță subțire
Scribul care tace, prin absență
E mai laș decât acel din fire
Între lașitate și trădare
E un pact murdar, un abandon.
Între ideal și disperare
Spânzură eroii de carton
Între lașitate și răbdare
Țopăie și joacă tontoroii
Rod al consecințelor gregare
Cei ce schimbă-n aur și noroiul
Însă aurul mocirlei
Trage-n groapă un întreg popor.

POEM OPTIMISTIC

Ție-acasă nu îți curge apa
Nici căldura casei n-are flux
În televiziune urlă Țoapa
Între două voiajări de lux

Libertatea gurii ?! Ce folos?
Cei ca tine-s tot mai mulți, măi dragă
Trece un cuțit melodios
Flaut fiind calaviculă de os
Unul fals la nume fiind Beșleagă
Suduie nocturn bisericos

Într-o Valea Jiului eternă
Să rezist fac binele-n ascuns
Au! Îmbătrânita tatei Cernă :
Nu eu sunt profetul, nici cel uns

Zeu răzleț cu luna în desagă
Și cu un un izvor urcior la zei
Duce-te-aș pe sub cunoașteri, dragă,
Tot ce-mi furi să-ți dăruiesc ehei !

Scris-am cărți nu le citește nime
Pagina cea smulsă-i cea cu partea
Nevăzută dinspre omenime -
M-am întrezărit murindu-mi moartea!

Groapa dă din mâini și dă din toate
Nu mai arde Grizzu în furnale
Sunt, se spune, viu chiar peste poate,
La fetișizantii de din Vale

Cine-i cel multiplu fără gură
Dat pe spate și smucit din șale
Cum dispăre după colț dublură
Opus Diaboli porin catedrale ?!

În răstimp timp din „epoca luminii”
Cultivăm Tristețea de Părinți
Prin înmormântri cu banii pâinii
Și-ai ieșirii Matriei din minți

dec.1989 – august 2007

**CRINI IUBITORI DE UMBRĂ
SAU ÎMPREUNAREA**

Lasă-mă să răsar din emoția bătrânei
Prudențe. Fosila emoție
Pare să fie scânteia ce de stele
Ne leagă...
Ne e dat să gustăm
Nesătui niciodată ca spirit
Însetați dinspre trup și tăiați
Prin cuvinte ...

GIGLI AMANTI D'OMBRA O L' UNIONE

*Lasciami spuntare dall' emozione della vecchia
Prudenza. La fossile emozione
Sembra che sia la scintilla che delle stelle
Ci lega...
Ci è dato ad assaggiare
Insaziabili mai come spirito
Asstati da parte del corpo e tagliati
Tramite le parole.*

Traducere/Traduzione: Marilena Rodica Chiretu

DAIMONION

Noi întrerupem moartea cu fiecare clipă
Străpungem miezul Tainei ce arătând se-ascunde.
Cine-mi ești tu noetic daimonion și de unde
Spre unde timpul curge rotind a lui aripă
Captivu-i cerc spiralei ce-n galaxii răspunde?

Din frunte prag așterne-mi și cheia ei de boltă
Splendoarea Existenței melodiaz-o-n plânsu-mi
Sunt viu prin oglindire și zeilor recoltă
Să-mi îndumnezeiască lumina-ți cea involtă
Lumina neagră-a Noptii cu dor de mine-însumi!

COSMOPOIEION

Veriga lipsă-i îngerul, femeia ?
Cei orbi o caută aiurea, -n altă parte
Ni-i jumătatea, contopita parte
Dar prin iubirea cătătoare, aceea
De care în Geneza se vorbește

Și numai prin păcat, în Odiseea
Prin care dăinuim, ni se ascunde
Sorgintea succesivă, din scânteia
De germinal principiu, Melopeea
Din melos? Ghematria din A Treia
Galactică Spirală, cu Marea
Precesiune ce strigând răspunde?

(Acest delir nici eu nu știu de unde
Desface miez și sună vrând a spune
De neînțelele oracol nins de rune
Prin ancestrale-aure, nici pătrudne
Cunoașterea Bătrână Nicideunde...
Au germinat s-arate a ascunde
Fractalicele Lumi roind? / Răspunde!

HERMENEUTICA EREZIEI

Eon ce se întoarce-n spirală-i pretutindeni
Hristosul răstignit prin om, din fiecare,
Tot ce-njosește carnea dă zeilor în floare
Șațietatea iernii, urgiile de grindeni
Se răstignește singur și-n om ucide omul
Lăuntric Androginul, sacrifică-n afară,
Sămânța dublă care a separat atomul
În gemelare arderi flămînde, zeul fiară
Latentă rablă slava-n materie captivă
Căci erezia-i dorul de-a reînsufleți
Inertul în durate; e foamea din sămîntă,
A morții, este haos ce urlă-n veac: a fi!
Monadă? Dar ascunsă dimensiunea pură
E smulsă ca recoltă, ca vînătoare vie,
Succintă cere jertfă, iar Ființa o îndură
Cu-al Noptii viu nesațiu de sine, -n Veșnicie.

IRISUL POEZIEI

Nu corola florii
Ci amprenta mirezmei
Arzând ca fagure sub
Sărutul adierii
Rupe sigiliul cunoașterii.
Imortela orhideei brusc secerate
Încremenind pe retina albinei un
chip de lumină străpuns.
Ascuns numele tău
Într-o lacrimă, noaptea
cu vederea-nflorită din ea:
știu răsadul zburat ca mireasmă.
Dar gându-mi Cine-i?
Voi recoltați pierduta-vă esență
În somnul muritorilor, ca parte
Ce n-are formă, doar un dor din moarte
A reînvia-n eterna-vă absență
Dar Gîndu-mi cine-i? Sacra inocență
Aname cui se tânguie? Ordalii
Sfărmate lângă țarmuri, val-din val i-i
Ecoul lumilor din lumi.
Coralii
Se zbat, imploră Stelelor clemență.

PROCESIUNE

După cădere, cei încrucișați
Cu oamenii, le-au dat cu prea-măsură
Iubirea posesivă, sacră ură
Ce-a dăinuit prin fratricid, cenzură
Sub apocrife și sacrificaiți.
Canibalismul lor zeiesc vrea oameni
Și-i moștenit disimulat în toate
Ce mișcă lumea-n spițele din roate
Arhonți și îngeri, totii decad în fameni
Vor duce stigma drept complicitate
Toți descendenții prin sacrificare
Substanța să-și resoarbă zeul poate
Diminuînd în lume materia, ca stare

Dilema-n veac se umflă si devoră
Un paradox: se stinge treptat si Creatorul
Devreme ce măsura-i din Operă imploră
Suicidară Ființa, să-i cruțe „viitorul”

DEMIURGOS

(Varianta 2)

(„Sine lărgit” – Noica)

Ferestra mea spre soare și-un zilnic asfințit !
Splendoarea despărțirii e și promisiune
Pulsează-n nori aorta promisului zenit
Anume că răsare din nou tot ce apune...

Ci în Ființa-i Legea doar sișei calibrată
Ca parte dinîntregul ce are-om măsură ...
Stihia stă de veghe de sine-nfometată
Dorința-i de substanță nu-i dragoste, ci fură
Ființa-i purtătoare de propria-i destrămare ?
Înfloritoare-i moartea ce-n fructe se anunță..
Orgasm al Armoniei de sine doritoare
Ah, Utopia naște! Realul o denunță...
.....

Popoarele lui Hypnos, din perși, din greci, din daci,
Și din latini vremelnici peste barbare roiuri
Cu toți sub ai lui Iahveh deșertici zei săraci
S-au răzvrătit să prindă, încrucișați, altoiuri

Prin mai fertile hume și paideume scite
Eclectice, mutante, doctrine răsucite
Ca mănăstiri. Străpunse geneze pervertite
Cohortele barbare le-au răzlețit smintite
Memoriei bătrâne înmugurindu-i scripte
Cu săgetări de focuri și pulber de copite

Câmpii și munți ritmându-și prin vremuri năzuința
De-a dăinui din pradă smulgeau din satrapii
La seminarii sacre Fecioarele cu știința
Premergerii clonării să aibă mulți copii

Asemenea și Xerxes, ori Solomon aiurea
Și Faraonii care își asucneau lucrarea
Ce-au fost prăsit-o Îngeri Căzuți, să dea Pădurea
Lăstari cu prisosință, s-au altoit cu Boarea

Heperboreii-n Thule și alte vechi focare
Cu-n straniu analogic (ocult mai sunt papirusi..)
Au săvârșit mutații departe de hotare
Aidoma acelor plantații în microcosm, de viruși ..
.....

Un fel de ancestrală și-ascunsă-n om, la pândă,
A Unuia, anume ? Ori dinadins ferită
Lucrare ce transcede prin resorbire,-oglină
- Olaltă libertate și deopotrivă-osândă -
Cum verbul saltă-n mine tipare, și le-agită ?

Ascuns a fi vizibil, văzut când se ascunde
Incognoscibil veșnic din Noima Primordială?
Pe cât sporește Carnea, substanța translucidă
S-o decanteze zeii, cultura s-o cuprindă
Prin spiritul viclean , Eonul să-și extindă
Tulpinele de neamuri, plămada lor stelară?
Sieși pierdut Răsadul ni-l smulgi iar clorofila
E-un lapte, Apheiron, de săruri dulci și ceară
A Fagurilor Cosmici ,iubirea Lor fiind grila
Cu care caligrafiază Eternul Text și ară
Peste morminte Legea Lumina –n spic și-n fiară?

Și cine recoltează ce-n Operă –i supliciu
De sine –n anilumină, pulsând atemporal
Ubicuu spațiu-timp și comso-sacrificiu
Să nu exite moarte, imuabil-ancestral ?
O ardere a dogmei din chiar fantasma ei
Însă astfel lumina ce-i proprie învie
Nici sus, nici jos, prin oameni ce-au fost odată zei
Și redevin să-și moară chiar moartea –n viața vie

Sine lărgit ? Sinistra crucificată Roză !
Smintită-i marea parte determinând s-aleagă
Presus de Rău și Bine esența-apoteoză
Pseudo erezia, eclectică-le gnoză
Ci Demiurgi-chirurgii Pluralului ; prognoză
Care revine ciclic și științele-o dezleagă?

Sunt zeii canibali ? Alegorii obscure
Anume întocmite și iarăși dejucate
Prin cromozomi prea darnici ,ne dăruie să fure?
Smulg zeciuală parte, stagnând ca Unitate ?

Nimic din ce-i al morții nu ni-i străin : dar cântă !

Tu, Nenumit mi-ești spirit prin suflet îmi dai ramuri
Să înfloresc ce-ți dăru: Tu vii la prada-ți sfântă
Încât nu eu scriu ,iată, ci Verbul mă cuvântă !
Precesiuni cohorte încrucișate Neamuri
Să te înfrupți din Tine,-n semințele Luminii

Disimulat, hipnoze și transe – chiar și Arta
Ce ne-a fășnit ca sânge –n substratul biochimic
Și ca marea lunii ne inversează soarta
Pe Zodiacul Mare, ca-n palma vreunui schimnic ?
Puls măsurat în ființe, durate-n miliarde
Deo-prezentă sieși, scânteie-n mine sameni
Dar săvârșirea-n mine-i, și a-cea Lumină arde
Sporind după Tiparul ce ni l-ai frânt ca oameni
Să-ți fim prin descendență sau Dor și fameni ?

Dorinți rodind și foamea din energii primare
Fotosinteze-n regnurri, orgasm ce-a nins din stele
Am suflet radiestezic și telepativ doare
Distrugerea și iarăși geneza ta , prin stele ...
Ca-n răsucita scoică golită –n Galaxii
Pe țarmuri repetate, fractalice, răsună
Indescriptibil Sunet Apheyronic, mii
De mii de lumi , ecouri , splendori , euritmii
Circadiene-n Timpul Curbat, se sparg, se-adună

Sfânt ardem ! Orbi purtat-am războaiele-ți străine
(Sau Tu străin prin ele ?) Dar suferința-i una ...
Catapetasma cadă ca trăznetu-n Furtuna
Ce va muri din sine-și, Răul pierind de Sine.

Căderea prin iubire-și distrugă demiurgul
Cel Susbtitut...Mori Moartea ! Fă Răsărit Amurgul!

Chiar însumi împotriva-mi, cu tot ce Tu mi-ai dat
Cu Sinele-mi și Sinea-mi reîntregit Pătrat
Triada să transceadă, fă cognoscibil visul
Astfel adevărindu-mi prin Tine Paradisul :

Și-adaugă Geniul lumii, pe noi redă-ne Ție:
Să Știm! Ca Deitatea Ce Ești din Nou Să Fie !

DORUL DE ARDERE

Fiece teorie
Devalidează substanța.
Fiece vocabulă
Este inel întrerupt
Sub cuțit
Al arborelui care
s-a smuls și umblă
rabdă suportă cuiburi
visează să zboare
aripi să reprimească :

ca lumina
Prin ardere

NĂLUCIRE - CHIMERA

Bătrân în ale scrisului, deodată
În turbureala dintre vis și știință
Muncit de insomnie prins în roată
De straniul zeu Onir - umbrita Ființă -
(Nume nu-i am, ci unii-i spun Credință)
Mi l-am surprins pe Id cum îmi dicta
Cartea visată – rece text ardea -
Un fel de film, o mică hologramă,
Iscată din dorinți ce-n mintea mea
Zăceau ascunse, cu un soi de teamă,
Ca o vinovăție ancestrală...
Onir îmi întrupase ca himeră
Femeia reprimată sub dorință
Și mi-o-mpingea în brațe, ca ființă
Din carne și substanța austeră
De indicibil. Nu-ntrupează mintea
Captivă-n conștiința din trezie
Acea-ntâlnire-n simțuri, nici sorgintea,
Nucleul viu al întâmplării care
M-a alungat să scriu, în disperare
Cu-a neputinței artei mele toată
Să pot descrie Visul ca pe-o Faptă.
Iar de-am surprins mai clar ca altădată

Ca ajutat de nu știu cine-anume
Din chiar lăuntru meu... o repetată
Dar resorbită-n sine ca-ntr-o altă lume
Sublimă arătare, ca-n oglindă,
Să rabd va fi... Și visător la pândă
De-o fi să fie, fi-va. Cu-n alt nume
Să ne-ntâlnim, ca să-nțeleg anume
Ce fulgerat o clipă-atunci am știut
Și doar atins fiind, văzui, să-Ți dau un Nume
Ca brațele-mi minunea-Ți s-o cuprindă...

Tu, arta viziunii prin captare
A unei alte existențe, paralele,
Ce nume ai cu-adevărat și care
Ți-e chipul și substanța ce transpare
Ca visul delirând în destrămare
Instantanee, dincolo de știință?

ARDERI

Ard munții mei de-o toamnă fără lume
Și semnul se grăbește, numărat,
Dacă mai cânt, mai sunt, nu știu anume
Din cântec cât am fost, cât a trădat
Iubiri din primăveri ce-au fost vreodată
Crescură rămuroase-n sus. Pe drum
S-au bucurat căzând cu frunze-roată
Umbririle, noianul de parfum
Și-n elegii ce ne-am păstrat o vreme
Lumina ne-a iubit și am sporit
Acel mister ce –alungă iar să cheme
De peste veac izvoarele din Mit
Ard munții mei de-o taină fără nume
Pojar celest, vâlvari din rai prădat
Păduri de melos sacru să ne-ndrume
Spre unde am mai fost și am uitat
Din secundare regnuri m-au strigat
Răspunde-n suflet dureroasă partea
Un soare vitregit le-aduse moartea
Și-n rădăcini e răsucit vreun sat
Septembrie din zodii nu mă lasă
Mai scriu și frunze paginează teii
Pe care-au pribegit sălbatici zeii

Genunchii lor și fruntea-mi suie casă
Curând m-aștern, străin, păscut de miei
Baladelor, în pajiștea frumoasă ...
Cu nouri să mă întorc acasă .

DECANTARE DESCÂNTARE

Se straniu înțelege Adevărul
Din ce alege binele de rău
Nădejde trage sufletul și cerul
Căzut în el iubire- n Dumnezeu

DOBÂNDA

Viața-i număr
Dublu scâzător
Cine ia dobânda
Celor care mor ?

TATĂL NOSTRU

Tatăl nostru carele ești și-n noi
Prin logică și spirit și supliciu
Îndură-te cu stelele șuvoi
Nu ne muri cu sacrul sacrificiu!

De tine prin iubire și-ndurare
Adu-ți aminte, Tată, de fapte
Că Opera, cea ciclic pieritoare,
Prin suferință-n veci-perpetuare
O recoltează moartea prin scripturi

Prin chip și-asemănare și substanță
Din înspăimântătoarea mea distanță
Îmi zbor la tine Gândul Sfânt Cuvânt
Trimis ca Spirit nouă, pe Pământ,
Și cred că n-ai uitat de-ntâiul legământ
Părinte, care Ești, deci care sânt.

FULGUIRE

Mă astâmpără doar
Aceste fulguri
Care mă trezesc
Îmi vămuie
Nu-mi drămuie
somnul

creierul meu are o parte
care nu a dormit
niciodată
cineva sau ceva acolo
tace lucrând

face și desface
ascunde o eroare
de calcul
oculțează o gelozie
întrucâtva umană

Pe constanta
duminicală
A instabilității
de dinaintea
Cuvântului
Mă uit în ochii tăi
Ca într-o de lumină
Prăpastie

Nu există
Femeia urâtă
Materia mai greșește
Inteligența nu
Prin aceea că își recuperează
Prin pierdere esența

Mă uit în ochii tăi
Mă uit pe mine
În lumea de dincolo de rostire
Un ubicuum care imploră
O fugă de regresioni
rebele
sunt noaptea ta inocentă

cu foamea spațiului de
murmurul râului
cu frigul albului
de țipătul unei cascade
cândva vei fi pasărea aceea
care caută un cuib în cer
pasărea ce care o va înghiți
propriu-i țipăt

*

Lumina e de iubit.
De dorit
Noaptea.

ELEGIA COCSOCHIMICĂ
sau cântec de chitară spartă

- variantă -

Chimice ninsori caută ochii bătrânilor
Eu scriu poeme la lumina mâinilor
Scade în somn freatismul fântânilor
Și-n pahare de vânt cade lacrima crinilor
Umbra vinului roșu sărută scânteii
Între gura-mi și aura ochilor tăi
A murit adevărul lăuntric de-afară
Și-i frig din Bacovia- ntre noi, Domnișoară
Cine-ar crede sau vrea să mai creadă că sânt
Încă asemenea noți pe pământ
Înlăuntrul ninsorii și-al textului meu
Umbra luminii lui Dumnezeu
Înafara mirării că totuși sum vii
Și se-aude cum mieii cu glas de copii
Cresc în partea de moarte-a doctrinei
Și se spală pe mâini partea oarbă a vinei
Între patru ochi ca-ntre patru pereți
Îmi cultiv poezia și cei doi băieți
Și pe fiica departe ce-mi scrie cu pleoapele
Despre părintele iubitor de aproapele

Schimnice ninsori cu încetinitorul
Spală măcelarii și sărută toporul
Încetinindu-se harnică-n carte
Această ninsoare răbdată ca moarte
În curând înfloririle întru toate iubirile
Felurimea fiind una și-n van amintirile
În curând odinioară-adineauri- cândva
Te vei stinge și tu ars-poetica mea
Să rămână doar aura-n vis fisurată
Și cu forcepsul smulsă metafora beată
Au în lume lumina-i fosilă de-acum
Și se-ntind doi castani despărțiți peste drum
Cum duminica-mi smulg rădăcinile eu
Să mă rog mie însumi din cugetul meu
Dintru cel ce mai sânt, dintru mâine de-acum
Din străpunsul și celălalt timp postum
Dinspre cei care-am fost peste cei care sum
Ne ritmează chitara Auum Padme Huum
Aum mane subțiindu-.ne chakrele-n horbură
Amândoi încleștați în metafora scorbură
Nevermore de corb prin heraldici căzute
Lașitatea din dogme erzaț de virtute
Lașitatea freatica noastră memorie
Doi sourvivor eclecticici egali ca istorie
Taci că zidul aude, taci că urlă nu ninge
Viscolindu-ne frica și massa respinge
Taci sărutul să ardă el singur ni-i sfânt
Dinaintea cuvintelor duhnind a pământ
Taci să cânte clavirul să ningă pieziș
Inversat în fereastra cea spartă ,din vis
Să-mi acopere urmele arse-n cuvinte
Ca de miei pe omătul troienit pe morminte
Și se-aude stihia ne strigă pe nume
Urâciunea cu triluri de dolii antume

Hohotind peste urbe un dalb epitaf
Mercenara flașnetă o-nneacă de praf.

Dormi, femeie, mi-e frig și mi-e luni în duminică
Între norul de corbi ce se zbate pe clinică

Și delirul străin dintre vis și cuvânt
E târziu și nu știu cine ești, cine sânt

În cetatea în care plângându-mă, cânt
În oglinzile negre și ninse de vânt .

Hunedoara, 1982

ELEGIA ORFICĂ

Am trăit în eroarea de-a fi cel iubit
Ce târziu mi-e în lume, ce mult am trăit !

Am trăit în eroarea de-a-mi face icoană
O bătrână lumină străină, profană

Înălțat-am din Cuget altar, să mă-nchin –
Ca să fiu cel ce sunt, să devin

Cu un dor inefabil de mine, de însumi,.
Înflorind prototipul sălbatic, prin plânsu-mi

Între timp am trecut, înspre tine cu partea
Care nu-și recunoaște nici viața, nici soarta

Poate-ai fost jumătatea de sferă tăiată
Un străin alter-ego ce nu mi se-arată

E târziu a iubi, și-i devreme să mor
De nimic nu mi-i dor, de nimic nu mi-i dor!

Ard, din mine să smulg rădăcinile focului
Moartea vine din față, pe urmele jocului ...

Devorat de cuvinte, mâncat de Cuvânt
N-am aflat cine Ești, n-am știut cine sânt

Tată, unde ți-e Fiul cel dat întru moarte
Ca orfanul, iubit, însă doar de departe?...

ENDOCRINOLOGIE

Ceea ce diminează ireversibil
Este scădere a substanței în
Favoarea esenței

Austeritatea a naturii
Foame de energie în
Reciprocitate
Recalibrând
Chakrele

ELEGIE SUBLUNARĂ

Cu foșnet de pădure poemul se retrage
Din lumea măsurată-n bolnavă desfrunzire
Demult a fost o singură iubire
Și-un hohot de ecouri umbrifage

Lumina- îmbătrânise spre nord. Hiperboreeni
Cocorii inversează al vârstei carusel
Furatul chip Meduza cu ochii ei vicleni
Mi-l oglindește-n pagini narcisiace luna...

E, reflectând minciuna solarei străluciri
Ne-a fost și prag al frunții și-n sus îngenunchiere
Eboșa utopiei icoană-n amintiri
Mai scânteiază-n frunze de chihlimbar și miere

Desculț umblat-au urma ce îngerul căzut
A răzlețit- o- n epos și-n laice religii
O stigmă cu pecetea sfâșiata de-un sărut
Și-apoi idolatria freneticei efigii

Nu plâng Orfeu, ci cântă privighetorul orb
Captiv în prozodia arhaicului melos
Oracolul catarsic cu-n Nevermore de corb
Sub luna mincinoasă a templului din Delos

Nu carnea tatuată de glife și nervuri
Ci sufletul se zbate-n tenebrele himere
Voi, colorate umbre-n străbunele păduri
Văzut-ați Iconarul cerșind mormânt în sfere ?

Copilul care plânge aminte nu-și aduce
Că întrupat de-un foșnet la margine de rai
A reintrat ca spirit pe drumul de răscruce
Și alungat în sine își face nimb din grai

O, sacră libertate ne ești deopotrivă
Mormânt și-n ochii noștri doi gemeni zei privesc
Spre ținta lor stelară prin veacul în derivă
Al sfericului cântec etern ci nelumesc

ELEGIE TULBURE

Nu e nici un capăt al răbdării
Vorbe goale ca golite blide
Știința prin cunoaștere-i a stării
Uite-o, nu-i, deschide ori închide

Crezi că știi și ești stăpân pe tine
Între-nchipuire și-adevăr
Cu dorința facerii de bine
Iese răul, bietul, tras de păr

Omul uită, păgubos din fire,
Bine nu-i nici dacă ține minte
Cine l-a zidit nu dă de știre
Cum de e și prost, dar și cuminte

Firav embrionul utopiei
De-i prielnic locul dă să crească
Vai și-amar când pegra nebuniei
Buruiană-n cap cu-o iască.

Noi trăim murind cum s-ar mai spune
Noi murim în fiecare zi
Noi murim trăind cu soare-apune
Dac-am înțelege am muri!

Nu e nici vreun capăt al răbdării
Doar se mută piatra cu un pas
Ea măsoară sub genunchii zării
Cât a fost și cât a mai rămas.

ELEGIE DE ALT SEPTEMBRIE

Nu se mai văd
Întrezărite cercuri
De lumină ale durerii

Umbre în zdrențe
Înghit subțiate
Oglinzi

Tu pentru a câta oară
Acolo mă vinzi
Pe-un bănuț
Cât sărutul grăbit
Ca răsad mușcăturii?

Suntem toamnei pribegi și
Ostateci
Un departe străin
Ne-mpreună asemenea
Unor două
Gemene palme
însoțindu-se-n rugă

și cercurile de lumină ale durerii
vine iarna
să le secere-n fugă
viermele de Murano
viermele ecologic al
reînvierii.

FOAMEA (I)

Cere și ți se va da
Dăruie și ți se va mai cere
Apoi ți se va smulge
Te vor prăda
Dăruie și ți se va lua

Te vor cere pe tine
Când nimic nu mai ai
Doborât de pe umbră
Coborât

Adulat și jertfit
Fumul să suie la zeul
Din foamea cățea.

Mila nu-i cea umană
Zeul pe sine se vrea
Precum în cer
Așa și în operă
Impozit ca jertfă
Multiplu resorbit în
Unul divin
Arde Întunericul
Ci nu altceva

Arderea lumină luminei
Să-i dea
Nici cenușă rămâne
Nici sunet
Zbura
De dinaintea cuvântului
Norul foamei eterne
Al sinelui de
chiar sinea sa.

Tu ești cel ce devine
Altcineva.

BIOLOCAȚIE

După o noapte nedormită
Învierea-n poem auriu.

Știe vântul câte pagini
Răsfoiește pădurea ...

Am fost văzut prin locuri străine:
Dimineața-mi privesc atent mâinile
Tremură neînțelese
Unduitoare
Luminile ...
Ca smulse din adânc
Rădăcinile.

ECLECTICE

Poate că poezia pe care o aștepti
A răbdat nopțile cu cearcăn sub lună
Semințele rodiei, spun bătrânii înțelepți,
Între ele, perechi, pe numărate se-adună

Pe cerul gurii au ars, am visat ,
Fagurii din care își extrage miere cuvântul?
Poezia nu poate fi fructul foamei, prădat
Ci numai cules când te-ajută și vântul

MIRACOL TRĂDAT

Smeura neculeasă la timp cade moartă
Apătoasă, lihodă, înnegrită de tină
Semințele ei strepezite le poartă
Vântul fără noimă și le dezbină

Necules smeurarul se reumple de spini
Floarea lui mărunțită își ucide parfumul
Redevine sălbatic, se sfărâmă în mâini,
- Ai pierdut printre degete pulberea, scrumul ?

Un sărut neprimut, e un deget pe gură-
Redevine pecete, sigiliu – înghețat ...
Ai respins? L-ai primit doar ca pe-o mușcătură?
Un sărut neprimut e-un miracol trădat.

FRUCTE DE PĂDURE

Fructele de pădure au parfum androgin
Au savoarea sărutului cules pe furate
Gustul lor e-un amestec de umbră și vin
E narcoza naturii-n ciorchine tăiate

S-a păstrat tot același de fruct interzis
Ancestral și mușcat de zvâcnirea lunară
Alchimie-a substanței latentă sub vis
Mirosind a cunoaștere prin gustare fugară

Fructele de pădure au carnația vagă
Parcă-n ele tresare un simț animal...

De sub frunze răsând sublunatică fragă
Are ceva de sânge sărutând un pumnal

E un gest mai impudic ca orice chemare
De demult, din memorie, este foamea cea vie
Setea cărnii de dulce tresare
Sub genunchii penumbrelor șarpele știe ...

E-o atavică în noi, o empatică boare,
Insinuată abia, printre frunze, răsând...
Sub cuvintele-acestea metafora doare
Ca un gol amputat, virtual suferind ...

VIERMELE ECOLOGIC

Mărul tace rotund și vizibil tot scade
Este cineva-n el dedulcit să-l devore
Vierme propriu răbdarea nocturnelor ore
Săvârșindu-și lucrarea prin visele fade

Mărul nu e același din mitul perfid
Smochinit din lăuntru-i de dulce-ntuneric
Este pradă aceluși miraj ezoteric
Al dorinței amare de soare lichid

Când e gol conținutul și viermele moare
Moare fructul de sine mâncat

A MURI CA PARTE MOARTEA

Cu fiecare prieten care moare
Murim și noi, puțin câte puțin,
Uitați ca parte vie-n fiecare
Dar înviem cumva în cei ce vin
Așa ne duce timpul, ține minte
Spre-un înapoi care-i, de fapt, -nainte
Și ni se taie umbra din cuvinte
Cu fiecărui poem nescris, ne minte
Un asfințit, cu zorii ce revin...

Dușmanii șterg și ei cu-al morții nor
Povara vrăjbei, micnicia lor
Din vreo iertare-și lecuie păcatul
Dar artistul lesne iubitor

Pe cât de sine, pe atât de altul
Nu se împacă vrednic iertător
Nici la mormânt, chiar Dumnezeu-Înaltul
E insultat, nefiind răzbunător
Doar Iahveh, cel de care în Scriptură
Că e gelos stă scris, își ia făptura
Din sufletele ce se smulg cu ura
Din hoiturile fumegând îngrozitor...

Fii frate bun, nu mașter, cu oricare
Căci boala-i a invidiei firești
Și-i suferință chiar cruzimea care
Urei de sine-i dă puteri lumești ...

Ci tu, fiind aproapele departe
Fii bun și iartă, iartă-te pe tine
Și astfel mori cu-o facere de bine:
Nu lași de zestre moartea pentru moarte.

MAI TRECEM

Mai trecem pe unde-am trecut
Ne-ntoarcem pe unde-am mai fost
Dar nu recunoaștem prea mult
Nu suntem aceeași, ocult
Un suflet uituc de demult
Străbate-al nenoimelor rost

Și poate cu tine de mână
Aici sub bătrânul copac
Cu frunze murind se desfac
Plutind jurăminte, sărac
Doar foșnetul vrând să rămână

Pe unde-am mai fost și-or să vină
Și alții, uitând, fără vină
Ce- a fost, într-o taină puțină
Sub arbori ce suie-n lumină
Coroane de timp se desfac .

DOR

Desigur, Timpul curge înapoi
E-o inversare concentrică peste cadrane
Ce numărând întoarcerea cu noi
Ascund enigma arătând-o, Ioane .

Dar clipa-n mine doare suspendată
Un duh încremenit e celălalt
Neverosimil timp de Niciodată –
Nici din adânc fiind, nici din Înalt

E-o stare mărginind de centrifugă
Ce uneori lucid se zbate-n mine
De parcă-o altă entitate –n rugă
S-ar smulge către Sferile Divine

Și-atunci tăiat în două Adevărul
Mă doare întru partea lui de jos
Substanța ce s-a separat de cerul
Primordial e doar un vis frumos

Din care-aș vrea să nu mă mai trezesc
Ca să rămân visat, Dumnezeiesc .

ÎNVĂȚARE PRIN DEZVĂȚARE

De mine-mi vreau să mă dezvăț, să trec
Sărind ca peste-un zid interior
Prea știutor de-abisuri prin înec,
Prea fugărit prin vis, ca vânător.
Iuțeala asta de-a trăi să mor
Și știrea mea de-o moarte ce se-ntâmplă
Instantaneu și –amenințător
Preface –abisul minții într-o tâmplă
Iar tâmpla cere geamână oglindă
Se dedublează Cugetul și cere
Creație de Sine, stând la pândă
Străvechea răzvrătire, prin tăiere
A Unului în partea jumătate...
Sfericitatea logosului viu
Din Sine cere Sinea , - împreunate
Să nască despărțite-n taină Fiu .

DISCURS ÎNTRERUPT DESPRE MOARTE

Moartea este dar nu se vede
Chipurile ei subluminice roiesc cum
Albinele-n jurul nucleului
Fruct al vieții eterne
Constelații ale infinitului mic
Avide să fie extrase
Și să reumple fagurii
Circadieni ai divinului

Moartea a fost adusă odată cu grâul din Babylon
Odată cu germeii dorinței și însămânțările au
Emulat în religii
Rebeliunea căzuților îngerii
Foamea de materie a luminilor reci

CUM SĂ ÎNCETINEȘTI CEEAA CE TINDE A SE ACCELEREA

Cu înspăimântătoarea distanță dintre
Cuvânt și palpabil

Și ce fel de dimensiune separă ființa
De carne
Captivitatea duratei
În memoria gigantelor spații

Feriga Macrosomia trăiește cincisprezece milenii
Encefalul tău cere hrana unei zile- nsorite- n pădure
Opsprezece miliarde de neuroni pentru-o
Viață de om

Moartea este unică geamănă unicei vieți
Există o moarte la o mie de ani
Care reface structura divinului
Și re motivează opera după distrugere

În țările bogate moartea și-a pierdut agilitatea
Vioiciunea ei de animal de pradă s-a pierdut
Moartea sărăcimii e violentă
Neîmpăcată prin efectul paradoxal al respingerii
Vieții ca o pedeapsă cu obârșie ancestrală

Vigoarea morții diferă de la Nord spre Sud
Crucea cardinală
Și-a pierdut eroismul mântuirea e un vis colectiv
Dirijat dinspre centrul nervoși ai
Cunoașterii
Întru abolirea de sine a sclaviilor ciclice

Geniul atipic al zeilor mutanți
Reia experimentul entității
Cu fiecă orgasm:
- prin fotosinteza tenebrelor .

Orice invenție mimează tiparul tăiat
Orice sămânță e o viclenie a învierii
Întru refacerea combustiei morții :
Inefabil ce Este prin ființă
Și desființare perpetuă.

Artele de joacă misterul:

Unicul remediu
Este delirul.

DEZVĂȚAREA CA JOC

Făpturile care se joacă
De fapt învață ceea ce nu vor înțelege
Dar vor primi înțelesul
Să moară.

POPOR

Altitudinea trifazată a
Entității deocamdată :
Turmele pasc Mioritic
Printre crucile înnălbăstrite
Ca în cimitirul vesel
Din Săpânța.
Regnul în fotosinteză
Accede-n orgasm ca transcendere
Ființa.

VIZITA

O trece bruscă
O iuțelă de-ntuneric
Din somn în alt somn
Vis în alt vis

Văz al vederii
Dintr-o parte într-alta

Trezindu-te scrie .

DE JOS ÎN SUS

Auzi-o aproape, auzi-o departe
Auzi-o cum predică Frica de Moarte!

Cum latră, cum geme, cum strigă, cum zbate
Cu limbă de clopot pe zărilor toate

Și surdele vremuri altundeva-n dungă
Răsună dar nimeni va fi să ajungă

Și nimeni din moartea ce nu va să fie
Nu știe nu știe nu știe nu știe

Tenebra de cheaguri pe cosmice câmpuri
Se stinge se-aprinde-n gigante-anotimpuri

Și-n vis ne ajunge ecoul iubirii
Lumina- Memoria Dumnezeirii .

RELATIVITATEA

De foarte de sus, orașul apare
Ca un gigant micro-procesor
Relativitatea percepției ,
între „mic” și „mai mare”
Ne situează-n iluzia acestui decor
Într-o taină scarată și fără de capete
Și deopotrivă în afară de ea
De foarte de sus o adânc-înălțare
De foarte de jos o-nălțare se vrea

SALTUL

Musca zboară, - tu nu!
Numai prin salt străpungi gravitația.
Zborul să-l înveți, astfel și Cugetul saltă
Din praguri fantezia-i, tot mai naltă,
Recucerește ce-și ascunde Creația .

ABC ...

- a) Aidoma vietăților mării
Colaborează cu valul:
- Întrupează-l !
- b) Fii frate delfinului !
- c) Fii asemenea firului ierbii
Care provoacă în beton / Fisura.

DE CE CÂNTĂ OMUL?

(naive)

Numai oamenii cântă
Ah, da, și păsările.

Bărbătușul cheamă cântând
La împerechere .

De ce cântă oamenii
Bărbatul și femeia

De ce pictează scriu joacă teatru
Imagini semne sunete compozite
armonii care cheamă

bărbații și femeile
deopotrivă și prin încrucișare
asta par să facă:
emit sau stochează memoria
întru împerechere
cu cerul

JOC DE DOI

Sinele și Sinea
Yiin și Yang
Lumina-ntunecimea
Dorința reciprocă
De-nsămânțare
Interconecțion între
Inteligență și Materie vie.
Neuronii tăi străpung jucăuși
Poarta sărutului
A lui Brâncuși.

GNOSIS

Tu care vezi cu-adevărat
focul
Arzi odată cu el

Te uiți
Pe tine însuți te uiți
În apă
Curgii odată cu ea

Ari și sameni țărâna
Transcenzi odată cu ceea ce semeni

(Cum din interiorul sferic al
textului
răsare Luna)

Sinea și Sinele-s
Gemeni.

CĂTRE LUMINĂ

Întrezărind norocul, crezui că ne-am iubit
Precum purtat de-un duh în fericire
Trăiam miracolul ca și-implinit –
Firesc și totuși mai presus de fire

Doimea ființei mele se-ntregise
Cu-a ta lumină jumătate-i vis ?

Părelnice dorințe doar promise
Suiam pe aripi peste paradis...

În sâmburi pomul vieții își visează
Suișul rămușor către lumină
Astfel dorința mea te-ntruchipează
Cu înfloriri de jertfă-n amintire

Departele s-atingă, din aproape
Celesta țintă,-atingerea ne-a dat-o...
O, mai visează-mă, din dor să scape
Captivul dor, Lumino, Preacurato !

FLORILE DALBE

Ninsorile mai șovăie-n cădere
Un dans hermeneutic, rudiment
Al scrierii astrale, dalbe sfere
Aură-a unui zeu omniprezent

Duminică aurindu-mi cerul gurii
Acest cuvânt ce nu se poate naște
Purtat din stră-memoria Făpturii
Ca zestre din părinți, a Te cunoaște ?

Pe luciul din oglinzi se recompune
Lumina rece, Apheyron bogat
Sămânța lumii prizonieră-n rune, -
Când ape dulci-sărute s-au certat ?

Trăind doar sensul lor imaculat
Cumva filmat cu încetinitorul
Un joc divin trans-substanțializat
Mă duce-n munți, să aflu iar Izvorul.

UNDEVA

Unde au sporit poezii este suferință prea multă
Unde patria se ascunde în pietate fricoasă
Unde cei care tac din virtutea răbdării fac viciu
Unde Frica lucrează vierme al cristalelor palide
Unde spiritul azvârle cârțițe pe acoperișul puterii
Și suferința de a nu iubi naște monștrii fratricizi
Unde consecința este numită stigmă și istoria delirează

Unde democrația distrofică justifică eugenia
Unde sub clopote zdrențuitele dogme ninge funinginea erorii
Și saduceii își continuă marșul în ruinele templului
Unde a înnebuni este normalitate
Și în exil s-a născut poezia ca ultimă adevărare a Mesiei
Acolo, în ubicuitatea divinului, în memoria celuilalt Timp
Întrezării grădinile pregătite de nuntă.
Mă voi retrage din suferința cunoașterii, patrie
Oriunde voi fi, tu devii, harta cerului tău e în noi,
Pretutindeni ni-i casă
Numai cărțile noastre vor mai rămâne o vreme
Ca umbre de păsări pe frunțile în sus înălțate.

LUAȚI-MI CUVINTELE !

Cu gândul am străbătut, în vis jumătate,
Locuri în care de străini ne-am iubit -
Purpura-n iarnă era cu aripi tăiate -
Printre frați îmi părea că exist, nici atât...

Alor mei m-ai răpit și ne-am dus împreună
Era strada străină și nu ne văzu
Eram eu însă nu, erai tu, însă nu –
Jumătatea de vis se pierdu, lângă lună

*auriu se pierdu!
noapte bună...*

Smuls memoriei sunt, sfâșiat, de cuvinte
Viermi ecologici, crisalide bătrâne
Luați-mi cuvintele, strigă gândul din mine
Răsucitul altoi al celestei jivine
*Din metatext iese luna nebună
Auriu te-am iubit, noapte bună ...*

*

Ecoul ca moarte se face mănăstire:
M e l o d i i n d ;
a scoicii răsucire aude ce spun
litoglifă pe sânul zeiței.

*

Sărutul a fost cândva mușcătură:
Fagure nins,
înjunghiat între logos și gură.

*

Se spune că ura față de rău
(la fel ca oricare ură)
are efecte psihice care favo-
rizează tocmai apariția
acelor lucruri pe care
le rezumăm drept „rău” –
Simultanul despică .
Numai din infern suie drept
Rugăciunea.
Moartea ecologică
Imbrobodește minunea .

PRIVIREA CÂINELUI

- lui Radu Roșian

Ah, duișia făpturilor mici! –
Dulce-i neștirea de moarte a toate.
Nouă ni-s date durerile-aici,
Fructul cunoașterii, poate...
Dornici de rod; sub sărut mușcătura
Veșnic la pândă din vrajbele toate
Iar dindărăptul iubirilor ura
Și drumul ce ne sare în spate...
Fără cuvinte, privirile câinelui știu.

ENDIMION

Stenograme ale orgasmelor mării – rozalbe
sfărmate cochilii moluște tipare sparte ca sunet
(pagurus în simbioză cu anemonele visului
inima mea încă nu-mi aparține)
tu, poezie teroare dulce, Orhideea mentis
moartea-mi dăruia salbe
la Memphis.

RAVAGIILE HAZARDULUI

O poveste poate fi adevărată
Bine ascunsă într-o altă poveste
Poate rezista (ca realitate voalată)
Sau ca adevăr din pământ întru cer

Și astfel îngropată
În formula magică
„A fost odată ca
niciodată”
draga de ea !
nu iese la suprafață
decât atunci când moartea
ei
este mai sigură
ca a groparilor
din teoria dinamică a lui
hegel.

ELEGIE LA SAVARIA

Sălbatic reînfloresc neuronii
Resorbiți din interioarele pierderi
Etimon răsucit vrej de iederă chakră
Cu omida pe gură și licăr pe-o lacră.
Femeia aceea urâtă urla cu ochii
Și mușcăturile refăceau tatuajul
Îmi arse sub degete suspinul siajul

Vinovați prin neconsolare –am beut
Ca aceeași figuranți ai dogmei cu cnut
De la incinta Cicelle – cânta parafraza-
Rumegându-și răbdarea între morminte și
Sfânta frigidă ce i se păstra / lui Semyaza

Într-o pace cadaverică cu ocru
O mireasă gravidă privea câș la socru
Zămislitu-s-au pruncii viitoarelor crime
Cu lichior de smirnă și Josîngerime

Acolo sunt războinici sub stele cu spini
Lumii lor îi cad pradă aceiași stăpâni

Pare-se fără memoria morții n-au milă
Prin descendență de propria-le prăsilă

Spulberul originii dă răsad simulacrului
Luminând interioarele intervalele sacrului.
Să nu se stingă în materie foamea iubirea
Refuzându-se chipul și asemănarea
Terifiați murmură ca acești crini cu parfumurile
Printre concepte friabile ca drumurile
Ce urmele - și înghit din spate instantaneu
Ai marilor nostalgii fără nume
Cu țintele scufundate-n subtext
Din răsucite sublunare haruri
Circadiene urbarii și avataruri

Să refacă între ei legătura
Șapte cosmo-chakre șapte ceruri
De șapte ori murindu-mi moartea

In delir controlat

Răzlețind între substanță și
Dumnezeirea secundară
A erosului gemelar cel de sine flămând
și tăiat

La ecluze ești singură tu
Poesis in virtus mortis

Vietatea refuzându-se foamei ca gol
Dispărând în teroarea ca simptom al recalibrării
Printre Eleusine umbre

Un ceva adorat și alungat prin
Aceasta

Să se bucure zările nopții

Mlădios prin smulgere
Ca trestia
Din primăvara
Globulelor cuvinte tăiate
Să-și refacă structura

Orbul visător de vitralii
Si lumina goliciunea străpură
Înduminicată în ordalii.

NU PE PĂMÂNT

Să fii al unei națiuni anume
nu este de dobândit
Ci tăiat sub cuvânt
Ca blestemul foșgăind
În sâmbure de nume.

OGIVĂ

Poezia-i lună plină
Soare reflectat, să scape
Prin îndepărtare- aproape
De moartea lui Nimănu

JOC

Poezia-i omul
Reflectat
Verbul, doar o umbră
Ce susține
Ochiul azvârlit spre cer
Scăpat
Ca săgeată ce se-ntoarce-n
Sine : înflorind .

ÎNTÂMPLARE LÂNGĂ PĂDURE

Manierismul toamnei venea dinspre pădure
Cu răbufniri spre margini și urme de vânat
Cum urmele de sânge prin spini și rugi de mure
Se adânceau în salturi de spaimă, dinspre sat...

De tălpi desculțe-n iarba cu vălurită fugă,
Ba dispăreau deodată, ba se iveau mai vag –
Pesemne vinovatul, cu un cuțit sub glugă,
Hăituitoar, ajunsese chiar propriul său vânat !

ETERNA REÎNTOARCERE

Azi am murit destul. Mai mult ca ieri.
Nu mă mai jelui. Scriu și astfel număr...
Arar pe-o piatră stau, să prind puteri
Și-arunc pieziș privirea peste umăr

Azi am murit destul. Răgaz am, Doamne,
Să ațipesc un pic, că drum mai este...
Preaplinul jertfei să-mi adauge toamne
A desfrunzit pădurile-n Poveste

Azi am cântat murind; mi-e mai ușoară
Ninsoarea cea din urmele de fiară –
Lumina-ncetinind, interioară...

PERIOADA AURIE

Mitul așa-zisei gândiri pozitive
Înduioșarea că azi murii mai încet
Îmi apăru cartea aurie-n Ninive
Adeverindu-l pe om și poet

N-am cântat în zadar, nice plânsul
Nu culese vreun doliu subtil –
Cuvenit e să triumfe învinsul,
Să-l cultive pe zeul copil...

Mitul, ci nu paranioa nătângă !
Bucuria-mi intactă, străvechiul extaz
Între tâmpla mea dreaptă și tâmpla mea stângă
Noeticul Joc, fără ieri, fără azi...

CREZUL

Ne-om hodini sub iarbă, ți-am spus. Trist, am glumit.
Au nu odihnă cerem, nici moarte-n rugăciune
Ai încercării fără-nceput și nici sfârșit
Aici, unde lumina iubită ne răpune.

Ci sacrele, înalte furtuni ne-or iarăși duce
Acasă, vindecați, mai sus de-o cruce...

PACEA

Pare-se orice cauză sfârșește prin a te
Subordona, mistui, expulza...
Astfel, orice artă își devoră adoratorul
Foamea a toate de toate, a dăinui, a vedea

Pare-se îndrăgita zeiță nu se mai știe-n oglinzi
Ultimul refugiu al ei e-n privirile mele
Și, ah, se cuvine iertare să-mi cer, suferinzi
Până la urmă răzbatem prin imaginare zăbrele

Pare-se orice viață începe prin a sfârși.
Teocrația umanului e un joc secundar și vorace.
Doamne, dacă mai sunt, adeverește-mă: prin A IUBI !
Restul e fum. Restul e moarte. Și pace.

TURNIRUL

Cel ce are prea mult, suferi-va mai mult.
Dorințele sporesc nefericirea
Nu cultiva, nătâng fetiș ocult,
Himere, ca să-ți cucerești iubirea !

Hrănit din spaime și frustrări, delirul
E-al Artei cancer: cucerind, te pierzi.
Eternei Lupte îi păstrezi potirul
Căci inima-l ascunde, în turnirul
Triumfului, răsplată-n care crezi.

ÎNTUNERICUL FLĂMÂND DE SINE

Pentru a mă întoarce
În lumină
Așa cum am descins
Mă hrănesc
Cu vârfuri de flacăra...

PRO MEMORIA

Celui rău, Domnu-i dă
Ca să aibă ce-i lua.
Celui bun îi dă rău, să-l distrugă
Nu pe el, ci prin omenie și rugă,
Însuși răul ce, bânduind, ar dura.

Adeverindu-se Acela, prin vreme,
Nici de rău, nici de jaf nu se teme.

Celui rău cu bună-știință
Domnu-i dă cu prisosință
Doar țărână. Nu Ființă.

VANITATEA SCRIBULUI

Sforțând estetic, riști a nu cunoaște
Cerșind al glifei de-aur capriciu,
Riști vidul sau urzeala...
Sunt sânge de sub sânge și arta și cerneala
Când doar exalți fetișul, adulator de moaște

Distrugerea-i doar sumă a gloatei de himere
Din care-ți smulgi ființa și-o convertești în fum
Sine jertfit ce iarăși redobândirea-ți cere
Zeu calp și primitivul omphalos, cel postum

Arhivele prăfoase la seceriș de umbre
Grăbi-vor să-ți adune din fumegar orgoliul
Friabilelor cărți și-al vanității sumbre
Vândutul sânge-al Vieții, pe-un empireu în doliu ?

IL BUIO AFFAMATO DI SE

- Doamnei *MaRo. C.*

*Per tornare
nella luce
così come sono disceso
mi nutrisco
con punte
di fiamma...*

HOMME

*Te voilà, tu meurs ici
Comme nulle part
Tu meurs chaque jour inséminateur
Pulsation ignorante de
Sa propre centrifugation
Quotidien inséminateur
Dans le labourage d'autrui
Recolté par autre personne
En vivant les autres
En mourant directement proportionnel
Les autres
De l'orgasme au rut et au baiser
Entre l'utérus et le pis
Te voilà, homme,*

*Une fois né
Tu as déjà été
Séparé
Réveillé vers le monde
Dans le monde
Tu es déjà
Sé-pa-ré !
Un adieu et je n'ai pas de mots
Un adieu et le pont cabré
Comme le diaphragme de Freud
Et en quelque sorte sur la constante
De l'autel au nourrisson de la Montagne Moriah*

*Te voilà ici comme si tu avais été
Inventé
Comme si tu avais été soumis
A des corrections cycliques
Le cerveau glace
Multiple à éternelle
Nostalgie de la mort de soi
Et chaque crépuscule compté
Sera le matin de l'Unique Dimanche
divine*

*te voilà tu meurs ta mort
par cela que la Vie-même tue*

*la création est sacrifiée dans l' Oeuvre
homme, la mort même maintenant
travaille
transcende
comme la pomme dans le ver
ou Qui ?*

IERTAȚI-NE LUMINA ...

Am ars grăbit și lacom etapele străine
Să văd ce se-ntrevede, să nu mă uit prin Vis
Iertați-ne lumina nu știm de unde vine
Tu. Maică Noapte rabdă-mi dorința ce-am ucis

Tu, trup al meu, mă iartă că m-ai purtat prin lume
Nu te-am cruțat și dat-am mai mult decât mi-ai dat
Dar știi că flămânzirea e-a sufletului, cum e
Spre vindecări amarul, așa m-au învățat

Cei rămuroși împăduriți în sat
Cei ai răbdării-n legământ trădat

IMN SOARELUI DIN NOI

Nu vinu-l bem, ci soarele din el
Împrumutat cu taina primordială
Căsătorit cu apa sub-astrală
Și împruncit din îngerul rebel

E-n tot ce arde o dumnezeire
Pulsând și ce se caută din risipă
Dar luminând doar un Acum, o Clipă
Ne satură de tot ce-a fost murire

Și-n tot ce arde, ardem într-un fel
Restituindu-ne etern luminii
Feminitate rodnică a pâinii
Fluidului eteric și rebel

Și Artele oglindindu-se ni-s chipul
Multiplicat în labirintul setei
Feminitate rodnică a fetei
E însorirea numărând nisipul

Miriadelor de stele, constelații

Sidef sfărmat visând întreagă partea
Ca arhetip integru, nimeni moartea
N-o satură de noaptea ei prin spații!

Sieși geloasă, dornică de Unul
Viața ne-o ardem, sum băuți cu sete
De Curcubeul Văzător, poete -
Cel rotitor împodobind păunul ...

IMN SEMINTELOR

Sfântă-i răbdarea semințelor
Înzăpezite-n milenii
N-o știe liota științelor
Nici luminatele genii

Sacru, prin focul dorințelor,
Arde în ele destinul
Ci niciodată declinul
Să re-izbucnească-al credințelor
Spirit de-a pururi/ Divinul .

ÎMBRĂȚIȘAREA

Brațul meu ocrotind
umărul tău
Modelează un
urcior însetat

pe buze suspină un zeu

Moliciunea căzutelor plete
Olaltă cu adierea din munte
Îngenunchiază în sărut
Un adio care va fi
O speranță care va reînflori

Prin străpungere
Și mir-ungere
O cunună de spice cu
Maci purpurii și cicoare

Un seceriș care nu va fi
Împreună

O tristețe inumană
Dumnezeiesc doar
suspînul

Undeva
Pe terasele inefabile

Iar acest amurg ce ne sfințește
Aceste brațe încleștate ca patru aripi
Căzându-l pe înger
Îi vor fi templu al dublei semințe
Sub gemenii fluturi .

INTERIORUL TEXTULUI

marelui poet spaniol Santiago Montobbio

Frig african, al nopții înstelate
De sine însetând, prin oglindire
Ne cauți în munți memoria a toate
Nedescifrate coduri și menhire

INTRADUCTIBIL

Primește jertfa, Dumnezeu intraductibil,
Sumă a sublimei distrugerii cum sânt
În acest paradox abstract ce ucide plauzibil
Bucuros că mi-ai dat întâmplarea să cânt

Ce aș fi fost orb și mut dinspre lume
Întuneric arzând ori sărut canceros
Ca departele cel neiubit fără nume
Ca vecinul de sus, ori vecinul de jos

Număr lacom de sine și gol glorios
Un cu foamea sus la etajul șapte
Ori putana ce-și vindecă moartea duios
Pentru încă o zi terfelită ca noapte.

Voi fi fost cum n-aș fi, ori aș fi inventat,
Vor veni peste noi să-și justifice gloria
Ca vederile orbilor într-un cer răsturnat
Cimitir înstelat să se-nfrupte Memoria

Cluj Napoca- 1982

INTERMEZZO

Nu mor cu noi dorinți transcendente,
Nici a naturii lege-a suferinței
Nici timpul care arde-n intervale, -
Orb al măsurii, transparent credinței

Veniți în trup noi viețuim ca moarte
Încetinită-n calendare-anume :
A suporta misterul ce desparte
Făptura de Cunoașterea din lume

IMPRESIE

Singurătatea de-acasă
E mai grea decât
Cea de departe.

Un vis din alt vis
Repetat, ca de altul visat

Din care treziți
Suntem unul.

Iubește-l pe aproapele tău
Ca pe cel de departe .

LUMINA NEAGRĂ (LA LUCE NERA)

*- dedicato per Enza Conti
e Angelo Manitta*

Fluture cu patru aripi
Echinocțiu în Septembrie
Când mimesis arde vârfurile
Aurelor chakre...
Sub hlamida de melodioase
Vertebre

Zvon venind luminos
Din tenebre

Lumină neagră

Fascinat de lumina originii
Sufletul recunoaște
Ființa ca oglindă și
Semn ancestral

: între corola rozei
Și aripi
Numărul sacru.
: între culori și sărut
mușcătura dulce
a transcederii.
: fluturii gemeni
sunt petale siameze
cum buzele noastre
întredeschise
au sete de Logos.

LA SANCTUARUL DACIC

Memoria-i suflet al obârșiei profunde
Ce-o resorb clopotoase pădurile
Rareori vin la praguri stelare secunde
Cu sclipăt de cremeni sunându-mi armurile

La porți ce se-ntorc înspre Soare mereu
Apolinicul spirit mă cheamă
În hohot de tulnic retras Dumnezeu
Al strămoșilor moartea-și destramă

Un murmur știut din prelucile sacre
Din bătrân sanctuar mă ajunge
Felurimea de nume o aud, simulacre
Ale celui săgetat le străpunge

Zări solemne-aurii ard de purpură zeii
De-o lumină ce nu se mai știe
În amonte-i tezaurul iutelui Strei
Sub genunchi uriaș – Apa Vie

Cerbi cu pluguri pe creștet spre cer
Răsucesc telurice rămuroasele coarne
Primăvara –ntreitelor regnuri, își cer
Înnoire și muguri din carne

Un venit de departe-nstelat dăruit

Al pădurii răsunet îl pradă
Urma lupilor nu se dezleagă din mit
Taina lui viscolită-n baladă

Nici cohortele lumilor veșnic roind
Pe rotundele zariști și gemene
Nu mai taie ecoul căzutului gând
Să se vadă Divinul Asemene

Sarmizegetusa Reggia, 1999

LACĂT DESCHIS CU-O FLOARE ...

(variantă)

- memoriei părinților noștri

Când disperarea curgerii e-a vieții -
Un strigăt ce străpunge inerției,
Amețitorul gust al libertății
Prin amintiri din nou va înflori

O fugă-i totul cercul curge-n sine
Spre miez și dinspre margini vindecăt
Tu, suflete ești prag al frunții: Cine
Și întru care noimă mi te-a dat ?

Iubind pe cei ce pribegesc departe
La delte strig o izvorâre-n munți
Lumină neagră pagina de moarte
Au tipărit-o moșii mei desculți

Ard să-și resoarbă Dumnezeu nesațiul
Și-n felul meu de om renasc un zeu
Tu, poezie redeschide-mi spațiul
Dintre cunoaștere și curcubeu

Cadran ascuns în mine: să răsun
Celălalt Timp, prin cicluri și durate...
Lacăt deschis cu-o floare ce se zbate
Ca limba-n clopot și singurăciune

Primește- mi și zidirea și lucrarea
Lăuntrului ce-l oglindește gura
Rostindu-ți psalmul cum în scoică marea
Logos tăiat și cuminecătura

Mereu spre ce va fi de împlinit
Dintru rămas păstrat prin seminție
Să iarăși vie- amurg și răsărit
Melos de zestre-ncredințat, să Fie

Chemat ci nu făcut Om fructifer
Să își culeagă fructul vârful
Lumina Noptii tot ce am iubit
Și înzecit iubit-am și- am rodit

1981-2007

LACRIMARIUM

Nimeni nu e numai bun,
Numai rău... Oarecum viața.
Însă și ea sieși doar, să se-nfrupte
Cei ce singuri se nasc în solstițiul
Marelui eon războiți ai cunoașterii
Răzbunători ai charmelor necruțătoare
Odinioară știau ai Fosilei Memorii
Încarnând viziunile Ființei . Nici
cântecul tău nici al meu între vis
și substanță zietatea e o
vânătoare de noapte
a luminii
trans- / cederea

2.

Nimeni nimic pe nimeni nu plânge
Asemenea omului.
Uneori după răscruci iluzorii
Este o nouă trezire spre lume
a celei din sine. Ca oglindă fugară
Când neînțelesul se face-auzit nevăzut
și drumul căpătâi
spre sfârșit: ca-n amurg răsăritul.
Tu nu exiști moarte care cu nesațiu
de sine îi va iarăși renaște Acolo
Mireasa își devoră Alesul

ARIPI CU GHEARE

Aripi cu gheare
Pentru scurte popasuri
Aud parastasuri

Pe ziduri și umbre

Întuneric îngherat
Ca al a spaimelor care
Dorind libertate
Își captează discipolul
Venerându-l.

PĂDURI WAGNERIENE

O, voi păduri răsucite-n lumini
Voi ați fost cândva
Ierburi de mare și crini

De unde suflete ai memoria
Tânguirii fără sațiu, splendorii divine ?
Și tu poezie, plantă iubitoare de umbre
Sub sclipiri intangibile
Adăstând să adumbre ca freamăt
În pagini în arpegii în stranii
Engramele acestor suspine ?
Sub indiferentele bolți
care suprimă
Îngenunchierile și
Semețiile frunților
Numai cugetul saltă sub vulturi
Pe clopote invizibile
Doare de el auzite
Chemări ale celuiilalt timp
Și ne dor rădăcinile lui
Înrădăcinate sub inimi

2.

Tu poezie ești plantă și vietate adusă
Din sălbătăcia corolelor lumii
Peste mari depărtări o constrângere
Nici rugă nici blestem

(Bănuim că în casele lumii nu
sunt două asemenea gemene .
Nici chip întrupându-l
Pe Incognoscibilul
Doar Sieși Vizibilul
Verbul meu viu dăinui-va răzleț
Înjunghet la o nuntă cu trădare de preț
Înstelată și stigmă
Și din zeiesc-paradigmă / mi-au spus.
Și m-am trezit hohotindu-te .
Moartea care urmează
Te săgeta-va-n propria inimă:
Iarăși trădându-mă?

**LUI EINSTEIN
CEL CU LIMBA SCOASĂ**

Ce ne-am face, chiar ce
Ne-am face fără proști ?
Fără „*ce zice lumea*” ?
Ornice pe picioare de lut
Mergem înainte
(căci ori încotro mergi
este „*înainte*”)
însă mergem vine vorba
prin aceea că mergem cu spatele
mergem invers dracului
inversăm timpul
și spusele lui Isaia nu sunt
prea bine înțelese
nici toate plagiatele
care fac jocul istoriei truate
nici psihologia antedeluviană
jefuită ingenios de einstein
et company
Ce ne-am face fără superbia prostiei
Și fără nebunia în dote mici
Suportabile
Inversând o abstracție
O abstracție
care ucide concret
Drăcia dracului!

STROFĂ

Viața-i moarte en detail
Timpul invers numărat
Pe cadranul isoscel
Tace frigul îngropat
Spic multiplu zeu tăiat.
Pâinea care ne-a mușcat.

LUI AL CIS

Au câte muzici în mine tac
Câte zac
Iar tu mi-l asmuți pe smintitul
Sărmanul de el pitpalac!
Mușcat de erinii mai prieten cu câinii
Ezit a-ți răspunde, smintitul!
Nu departe de unde
Ai mei s-au reîmpământenit
Și unde trei biserici vrăjmașe
Cu morții lor se bat
Sub dealul cu zeu răzlețit
Ascult semiotica desfid smerenia
Prin care stihia îmi fură vedenia.
Mâncat de cuvinte în ele-mi caut trup
Beau neagra lumină a
Brândușelor din urme de lup
Lycantrop al calandrelor
Și al manthrelor brusc și ritmat
Exegezei tale i m-am dezbărat
Poezia mea din română-n sanscrită
Ca frunzele care mor în limba sanscrită
Cum se leagănă luna valurită
Împreună cu umbra muntelui
Și îmi număr globulele de aur
Din viespar și pojar de enibahar
Aici între cenușă și chihlimbar
Vai m-am pe mine melodios chiar ucis
Între veghe și vis

Câte ulcioare sparte în cântecul meu!
Pe freamăt de codri
Și-n curcubeu
Câte izvoruri cetluite
În arhiva din prund
Și câte lumini melodios
Se pătrund ne arată-ascund ...
Au nimic mai rău ca o boală
Ascunsă în sine
Ca ura acelora și răul din bine

LYR

Păgân iubind pământul meu de tină
Mă rog fiindu-ți undă și lumină
Eu ard cum tu m-ai scris și din țărână
Vârf de săgeată - corn de înorog
La vânătoare-n vis Sinei mă rog
Să-mi iasă-n cale îngerul solzos
Ce ne- a-nșelat Femeia. Sunt gelos
De-aceea cânt așa urât frumos

Și-i iert femeii inocența fadă
Te-au adormit și-n plasma din zăpadă
Un semn de sânge-au înflorit pe o spadă.

LUMEA ÎN CARE

Într-o lume care
Își germinează cultivă
Promovează a-și devora utopiile
Tiranii și esteticile suborgasmice

Într-o lume în care asasinii în massă
În numele și cu determinarea facerii Binelui General
În numele și cu determinarea Răului care face Binele
Într-o lume în care conceptele decad în retorici și retoricile
În desuetudine
Într-o lume în care mulțimile funcționează și acționează
În virtutea unor ecuații ce transcend delirul
Și aberația abnormă germinează mizeria metafizicii oarbe
Într-o lume care despre siune n-a aflat niciodată cine de unde
de ce încotro

A oamenilor a verigii absente a incestului cosmic
Într-o lume a legii devoratoare de lege
A energiilor flămânde de energii
A suferinței atribuită naturii
însă natura e în oglindă și nu se definește real pe sine
în vecii vecilor –
ci Numai Eternul Acum
omenia e sfântă omul demonica
înțelepciunea e sacră însă moartea recoltează
iubirea e sacră însă rezultanții hibridizează esența
specia e sacră însă abstracția „Timp” are foame
de abstracția „Materie”
descendențele își decimează germenii și agonia spulberă
apoteozele
într-o lume oriunde - în care Creatorul se sinucide în Operă
ciclică distrugerea într-o regenerare
Altcineva Altceva mareu ascuns în teze și ipoteze
Altcineva Altceva mereu de dincolo
Și bănuim mereu de dincoace de evidență
Unitatea sau Pluratitatea
Zăbranicul sfâșiat cu iuțeală se camuflează
Distanțele luminice le suprimă
Splendoarea se
Răsuțește instantaneu ca șarpele
Într-o lume care își germinează cultivă
Promovează determină și își devoră
chipul
cui aparține cugetul reflectarea cutremurul
Acestui enunț
ce îndrăznind se stinge sub degete

LAMENTO

Văd zile oarbe, care au mai fost.
Mocnește jarul altor poate stigmat
Tu, ție-ți neștiut prin paradigme
Îți singur vrei să-ți țină de-adăpost
Hobotnic, ori credul, nătâng ori prost,
Se pare că efectele-s din științe
Iar suma alte vane consecințe-

Răzbunătoare jocuri sacru rost

Cel răzlețit de ciclice fantasme
Prin firea ta, ori rouă oglindită
Himere nălucind pe fluturi, basme
Să ne dezmierde . Spiritul se-agită
Cuib care-ar fost iubirii adăpost
Și care-ar vrea să zboare prin enigme ?
(2001)

LACRIMA

Dacă suntem noi semințele
Grâu numărat de sub vânt soare și ploi
Al Timpului care vine și pleacă hai-hui
Gândul de-înnoire semănat așternut
Și visat la cununi la troițe pe grui
Dacă mâncați de cuvinte am fost la cruguri
De dezastre, potopuri și ruguri
Și din nou înălțați mlădiind ca ideea
În trezire prin încolțire să ne nască femeia
Grâu și ales de neghină întru azima cui
Cuptorul soarelui fiind chiar lacrima lui !!

LUNA PIENNA LA BELVEDERE

- Infantei Sulamita

Sub cerul nopții nu îmi ești străină
De-un ceas vorbim în parc și-i lună plină
Și pare că ne știm dintotdeauna
Scăldați de-a soarelui oglindă, luna...

Chiar chipurile –s gemene, totuna,
Privindu-te, mă văd în ochii tăi
Sub cerul nopții ne asunde luna
Cu freamătul miresmelor de tei

Împreunate mâini, ca-n rugăciune,
Sunt două cuiburi pentru două mierle
Și luna plină după deal apune

Din ochii tăi scânteie două perle...

Rămâi cu mine, noaptea-i fără lună
Și drumul duce singur împreună
Și inimile știu și tac să spună
În locul lor toți teii vânt adună
Freatica-mi memorie o răzbună...
Stinge-mi sărutul noapte bună !

MUMA LUMII

Ale Eternității semințe suntem noi
Materie și Spirit prin Ardere-Mpreună
Ci Hrana Ei ni-i Moartea-n durate, ca altoi
Pe care Muma Lumii îl naște- să-l răpună.

Cu foamea ei de spirit
Materia se-ncunună
Iar soarele cel viu
Se oglindește-n lună.

LUMINA NEAGRĂ

Ce a fost va mai fi, noi vedem nevăzuți
Suntem fii vitregiți ai Veniților, Clonii,
Coloniști ai acelor Stră-Temponauți
Ce-și ascund după Timpul Cel Negru, eonii

Pedepsiți Uriașii și-ai Omului Fii
Duși de vânturi și focul prin spații
După nenumărate ce-au fost, vor mai fi,
Cataclisme, cumplite prin veac glaciații...

Răsărită din vechea sămânță din zei
Din prăsila nămiților dedulciți la femeie
Geniturile lumii de diavoli și zmei
Ridicatu- s-au stirpe barbară, atee

Suntem cei ce am fost și din gene rebele
Plăsmuitu-s-au genii și tragici eroi
Din dorința de sacru-a Materiei perene
Foamea Ei de sămânță ne naște pe Noi

Orfania celestă ne e ancestrală
Opturată Memoria ne separă de zei

O lumină fosilă-n materie spală
Oceane de sânge asmuțite de Ei

Astfel ducem războiul străin fără milă
Canibalii celești ni-s părinți și ni-s frați
În zadar scormonim milenara argilă
Alungați suntem, Doamne și sacrificați !

Din bătrâna și neagră lumină stelară
Ni s-a știns obârșia olaltă cu-a Lor
Ce a fost va ma fi, roata lumii-i o Fiară
Ce pe sine se-nghite, din viitor.

Nu-i al vostru Păcatul! Străina Geneză
Prin efracție Lor le-apartține,– Infern ...
Ce a fost va mai fi galaxia-i asceză
Un Mister ce se vede, se-ascunde etern...

Suntem clone, hibrizii străinei Stihii
Nevăzuți din lumină,
Ce a fost va mai fi.

OGLINDARIU

Creier oglindă rezonantă
Răsună-n straniul tău divin
Lumi care-au fost lumi ce revin

În cornul spiralat de os
Oceanic zvon tălăzuire
Străfulgerări de amintire

De unde vin instantaneu
Aceste gânduri fără sine
De parcă însuși Timpul vine

Cel uriaș. Îl poartă Cine
Pe-arıpa clipelor virgine
Cu umbră roșie de zeu ?

Trezit spre lumea altui, virtual
Ca resorbit de roiul de albine
Al unor sori, pleiadelor străine

Tu, în cutia ca un tabernacol
Purtat pe umăr, undă vibratilă
Particulă și genom de prăsilă

C etimon al altui cod genezic
Sădit de-un milenar temponaut
Semn ancestral din
care m-am născut?

Ești templul unui zeu răzbunătoar
Sau iubitor cum simt a mă pătrunde
Spre tinerețea-ntoarcerii? Răspunde !

De unde-aceste gânduri că străbat
Invers, înspre origini prin durată
La scara altui timp, ce-a fost odată?

Cuget simfonic, prin regresiune
Înveți prin dezvățare, vezi cum mor
Cuvintele-nflorind din urma lor

Nesațiul primăverii-n paradis
Altcineva fiindu-mi totuși Eu
Ca soarele din ochiul unui zeu

Te-ai întrupa ca frunte-ngenunchind
Înfometat de Spațiu, ca Ființă
Arzând între Religie și Știință

Doar ca suspin al
Fructului-Mireasmă
Visat spre dimineață și uitat
Dar gura ce sărută, te-a mușcat

Duminical când sufletu-mi adie
Răbdând a te primi dintr-un fantasm
Frison agonic în extaz
Orgasm

Sfericitatea androgină-nvie.

Altarul trup basilic mă doare-n carnea vie.

Densuși, Zeicani, 2002

ÎNTREZĂRIREA

Scindarea ființei
n-are jumătăți
Ci părți ce mor complementar
Între catarsis stigmă Har

Visându-și saltul
Peste vieți
Nici științei
Nici credinței zar
Ci doar întrezărit hotar
Întredeschis fugar hotar

MORMÂNT DE ZEU

(o *baladă*)

Pădurile îți scriu prin desfrunziri
Și-nmugurind în orice primăvară
Cum n-ar fi fost dar inventând iubiri
Se-mbracă-n orizonturi iar și iar

Sub stră-visate doruri ningi cenușă
Din zvelte urne când epitalamul
Ce-a cuibărit în inimă balsamul
Îți dăruie de sub vânturi brândușă

Din melos urna unui tril edenic
Am ocrotit-o ca pe un sărut
Sau mușcătura îngerului sferic
Ca un răsad de zeu necunoscut

Zburat de nenoroc și ars de stigme
Să aflui n-am ajuns și nici atât
Cât să-ți dezleg din cele trei enigme
Primordia stelarului Urât

Mă tângui prin nenoime și mă dăruie
Cu-ardoarea și nesațiul unui zeu
Îndrăgostit de cer, dar unde ceru-i?
Ascuns în el, freatic Mausoleu.

E ținta „*cap de om*” din visul tău.

MITHOS

Nici violență, nici onoare,
Nu-s adevăruri ce să știe
Actori ai umbrelor barbare
Sum toți-n aceeași comedie

Bolnavii vechi fără să știe
Își poartă stigmele, oricare,
Sub felurimea cu o mie
De măști atavice, gregare

Bătrânul Eros nu dispare
Zvâcnind din rădăcini învie
În rămuroasa-ncoronare
Păcatu-i dornic să învie

Ci-n scorbura-i reptilianul
Teluric verb solar străpunge
Orb Encefalul și profanul
Să nască Sacrul vor ajunge.

MESTEACĂN ALB

Cu un cosor am crestat pielea ta
Mesteacăn frate de cruce, de vânt,
Numele a crescut înspre nord arătând
Săgetat arătând azimut la o stea

Nume i-am dat, omenesc, românesc,
Ea răsare mereu către vârful printre ramuri
Majestuos răsunând când așterne balsamuri
Viscolita ninsoare –n satul meu părintesc

Când lumina din vârful s-o desprinde să piară
Tu, mestecene, frate, vei fi stâlp de pridvor
Cadă mâna care atunci te doboară
De te vrea cruce, sub strâmbul topor !

NU TE MAI FRĂMÂNȚA

Nu te mai frământa
Totul este abia-nceputul

Tangibilă suferința
Neclintit intangibilul

Rodnicia ca ardere
Nevisatul doar prag al
Răbdării

Totul este într-o reveni

Inteligența fără ochi
Să-și recunoască
originea

OGLINDARIU 2

Dintru luminiș de gânduri
Printre rânduri
Oglindariu spart de soare
Sângeră-n lumini culoare

*

orice culoare
smulsă luminii
din de sine dorire
îmbobocește
pe trestie mănăstire

*

orice culoare
este un prea târziu
amurg răsărind
verbul viu

*

însuflețire fiind
Ceea ce nu visează
Trezire fiind
Ceea ce îngenuchiază / rază

*

se arată în retragere
vie între lumină mai vie
și lume
transparentă a substanței
ninsă fereastră

astfel îmi ești tu mie
poezie

CIMITIRUL

Ceea ce vedem
ca un cer înstelat
Este o parte din
Trecutul
Universului .

FRUCT OPRIT, FRUCT OPĂRIT ...

Text laic

S-a tot vorbit de calea cea îngustă .
Unii găsesc că-i undeva sub fustă
Din fruct oprit prin deducere gustă
Din fructul opărit doar saltul
Ca-n arșiți vreo lăcustă.

ORFEU

Sunt cel iubit de vulturi și de zări
Cer ard mai sus de noapte și de zile
Căderile mă-nalță-n depărtări,
Eu m-am trezit spre lume din argile

Nou prin cuvânt și înflorind cum ning
Smulgându-se a zbor prin viziune
Cu fiecă plecare te ating
Roi de aure-al karmelor străbune

Binele-n har mai spornic decât răul
Sub vântul Acvilon la sanctuare
M-a -îngenuncheat cu fruntea-n curcubeul
Luminii care vede când transpare

O, viața nu-i a noastră doar! Ferice
Risipei lui aproape din departe
Și paginii în care rabd cu-o moarte
A mi te iar iubi, Euridice!

OSIRIS

Oriunde ai fi însořita gură
Caută sărutul ceresc de-o arusă
ca pe-un fruct al recunoașterii
Și singurătatea-i în doi armonie
arcușul de trestie adierea brizei, complice
pe țărmlul marelui fluviu
adu-ți aminte de tine
cu îngenunchierea –n extaz
a talazului, zeu răzlețit,
Oriunde ai fi cuvintele chiar nerostite
Flux și reflux, marea sublunară
Sunt spirit și vis treaz rezonant
Cu lumina lui Sirius
Vietate stelară așteptând milenara dimineață
Magnetul inimii și harta neschimbată
Din spatele ochilor
Oricând de întoarcere-acasă.

SENTINȚE

Prietene poet fă în ascuns binele
Să nu-ți asumi odată cu ajutorul
Vrăjmașii lui ...

Nu dăruie întrutotul:
Se vor dedulci să te jefuie
Să te ceară ca vamă
Se vor devora singuri
Ce e rău de sine pierde

*

Să pleci o singură dată

Drumurile, ele singure
Ne duc
Ne întorc.

Fugi din eden
Demult nu mai este
Al nostru

Fugi din tine
Captivul

*

Nu mai răbda
Neiubit ești
De nimeni
Neîmpăcat sieți
Destramă cu spiritul
Propria-ți umbră

Ce va veni
A mai fost

Fiece amurg
Arde răsărind

Mila nu este iubire
Ura e umbra ei
Nimic nu înați pe umbră

Colorezi umbre
Suspini lumină
Urli dor de nimeni
Arzi străină ardere
Orfan înstrăinat
În adorație oarbă
Clonă între două glaciațiuni
Arbore târâtor
Materie migrând
Zeu scăpătat
Răzlețire a creației
Recoltă pe muntele Moria

Iubește-te pe tine însuți:
Numai astfel să-l poți iubi
Pe aproapele
Ca pe tine însuți.

Nu da zarului
Ce-i al Cezarului.
Doar- numai Harului .

II.

Noi întrerupem eternitatea
Doborâți în semințe

În exil
Pretutindeni

Noi suntem înfrigurata ardere
Jar și scrum
Polen al luminii

Înflorim și ne stingem
Departe în
Aproapele nimeni

SENTINȚE 2

Dreptatea în lume
Umblă cu capul spart.
Dreptatea nu va veni niciodată
Din afară: ea din lăuntru vine.
Dreptatea e o sămânță.
Niciodată dreptatea
Nu umblă singură
Nici adevărul

*

Cel ce iubește mult
Moare mai mult.
Rareori Vreunul astfel
Își moare moartea

*

De une vin gândurile
Omului
Tata?
Din cer sau din creier?
Știu eu? Păi zic io că vin
Ele ne vin
Dintr-o oglindă
Ceva
Trebuie că este ceva
Dincolo
Sau dincoace
De cuvântul acesta
Sau ceva hăhăăăt de dinaintea
Cuvântului
Sau din celălalt timp

Enuma eliș
Babylon
Când s-a răsucit urobouros
Și a căzut pe planetă
Cuvântul sau ce era el
Viu
Umblând dimineața
Duminica desculț prin
Rouă
Zic oglindire
Fiule
- Și de ce murim
Tată?
Păi nu se știe
Prin aceea că toți suntem
muritori
cum se zice
eliade ice că „*toți suntem
nemuritori, dar trebuie
întâi să murim*”
Fiii mei
Oglindire cum spuneam
Din celălalt timp
Ceva de dincolo ori de dincoace
De numele oglinzii ăsteia
Lasă-mă un pic să respir
Scriu ceva uiate aici
Pe colțul pieziș al
Frunții tatuez ceva
Nici eu nu cunosc ce de unde de ce
Dragii mei
Umblu dimineața duminica
Desculț prin rouă ...

(17 august 2007, Simeria)

PARC BACOVIAN

Marianei Zavati Gardner

A murit un moș pe dunga băncii
Dimineața l-au găsit drumeții
Vântul saltă fustele țigăncii
Care trece spre talciocul pieții
Vântul cade-n pomii înfloriți

Cu un țipăt scurt doboară o fereastră
Moarte surdă, trecători grăbiți,
Tot mai moarte-n lumea asta-a noastră...
Doliu zdrențuit cu flori a nins,
Fluieră o mierlă –n urmele țigăncii...
A plecat și vântul, stelele s-au stins-
A murit un moș pe dunga băncii.

Vine ambulanța militară
Cu soldații rebegiți de frig
De carton sicriul pe o scară
Targă-mprovizată și-un cârlig
Nimeni nu-l revendică, se pare,
N-a avut urmași, un ram uscat,
La capelă pentru- o lumânare
Din cutia milei s-a păstrat

Nu mai e răbdare nici de plâns
Mortu-i mort și morga-i inutilă
Să-i cosmetizeze dinadins
Chipul ceruit, ajunge o ștampilă
Pe certificatul de deces
Și o cifră la registratură
Viața e tot moarte într-un sens
O filozofie fără gură

*"Domle,-l știu pe moșul, nea Vasile,
Ore-n șir venea aici, să râdă!
A murit sărmanul moș cu zile,
A murit de răs, ce boală hâdă !
Inima nu i-o mai rezistat,
S-o fi rupt, săraca, scuturată
De când și vecinii l-au uitat
N-a avut pe nimeni, niciodată..."*

Stă ferită mierla, a tăcut,
Măi, ce mierlă, asta e-o stihie !
Mierlă albă uite-o, s-a zbatut
Și-a zburătăcit... în poezie...
Într-un parc din urbe, fostul burg,
Clatină-se umbre verzi și cad ca banii
Frunzele de cancer siderurg;
Sus, pe deal, tac Necropolitani...

CÂNTEC

De-auzi zvonind spăimoșii prin Cetate
C-aș fi murit, nu-i crede, fiu ori frate...

VIERMELE ECOLOGIC sau viermele de Murano

În chiar miezul
minciunii
dornice
rodnice
rumene
putrid

gravid
dulcele morții
orgasm Adevărul.

PANSEURI

Ceea ce poate face și răzbi
o femeie cu pizda, nici un popă
99% ipocriți restul har- nici
comersanți căutați de biciul lui Mesia
la tarabele templului Nici un încă om
nu va reuși vreodată.
Dar depinde de zeu și de om
Depinde de fusul orar și de cursul
monedelor grase
și desigur de circumstanțe eclectic bănoase.
Adevăr grămușt vouă :
Cel ce de cuvinte se teme
Se teme de ceea ce nu poate
Se teme de zvâc creator de muiere.
El nu scrie
Ci geme
Jumătate de om
Pe om jumătate.

Nu cuvântul e viu: ci sămânța din el.

*

Vai mie, totuși, prieten îți sunt
prin aceea
Că îmi asum implicit
Dușmania
Celor ție dușmani
Să-i iubim
Ca pe noi înșine
Înțelegându-le nebunia.

Apropos oameni: ei au nevoie de a iubi

Mai mult decât a fi iubiți.

POEM LA SIMERIA

Fiece poem deja trăit și trădat
Zvâcnind pe omărul trezirii
ca un cocoș
Cu capul tăiat
E un cucuriguu suind zигurat
E un sfârșit depășit.
Timp al meu, interior,
Arsă măsură a enigmei
Când vei încetat
Să se nască
Celălalt eu omozeu ?
Văd doliu pe nou-curcubeu
În care crezând îl aducem
În moarte-n genunchi și în carte.
Să crezi, să-ți dorești
Când nici o consolare nu
Durează religii.
Eu mie însumi rugându-mă
A mă recunoaște
Într-un adio
Mai sfâșietor decât
Omeneasca tăiere a memoriei
Sacre?
A cui ești tu, Forță
De un miliard de ori
Superioară, ce-n mine se-agită?

Înspăimântătoarea Viață
Măreață în splendoare și tragic?

REPAOSUL

Pelerin vorbind cu vântul
Taci să nu îți stingi Cuvântul
Taci să se audă
Gândul
Înviindu-l
Înnoindu-l.

FLOAREA SUPĂRATĂ

Floare supărată
De neștiuta lumină
Pulsând te întinzi
Printre grilaje privind
Lumina neagră
A celor bolnavi
de cuvânt
prin ardere

Recea lumină
A suferinței fosile
Din care ființa fără ochi
Este vederea lumii

Iubim aceleași locuri
Poate am mai trăit
Dincolo de urâtul stelar
Dincolo de unde se bănuie
Moartea

Moartea care e numele
Adevăratul nume al
timpului

Floare supărată
Nevăzuta rădăcină
Arde în inima mea
Te voi smulge
Să te pot bea săruta.

ARS POETICA

Foc deschis și taină vinovată
Să nu lași în urmă, niciodată.

FECIOARA CU GURĂ CUSUTĂ

Unei femei pribegind prin munții Germisarei
Tatăl ei sălbatic i-a cusut buzele și
i-a lăsat doar un loc
Cât să soarbă cu paiul ceaiul și apa sărată
Arătarea aceea, țipenie incredibilă,
totuși umblă pe pământ
Purtată de o zgardă din piele de vițel,
ea cerșește turiștilor orbi...
Buzele ei sărută absurdul zilei și-al nopții.
Ascuns după umbra ei Dumnezeu
Își recuperează mirajul surâzătorul talant .

Ceilalți trec nu văd nu vorbesc.
Sângele cuiva scrie, buzele gemene
în interiorul ninsorii / îngaimă psalmii străpunși
- o estetică nouă, hrană la zei .
Justiția providenței geme în căldurile
Imaculatei conception:
În camera obscură a hermeneuticii .
Am văzut oamenii iubiți de
Nelegiuire-n te deum diaboli,
omul modificat de ființă
Ca de un vierme cosmic,
expulzând inefabilul
Gură cusută ca rană, / în Logos.

STADIU

Nu mai răsuna, Lumină din noi!
Nu mai cânta.
Acum privirea ni-i ușoară, cum licărirea
pe apa sfințită
în duminica orbului:
Oarecumva visată.

CANTEC LA APA STREIULUI

Svoneria aramei aspru vântul iarăși bogat
Din interior se revarsă, cunoaștere arsă ...
Singur, de nevăzuta mână Divină purtat
Trec înspre sat cu privirea din lume întoarsă .
Lung mă uit peste umărul stâng , parcă drumul
Bătrân stă gata la pradă să-mi sară în spate ...
Mamă, cu tine plecasem din casa-nălțată cu fumul
Ce drept înspre sanctuare sclikea, pe-nnoptate .
Gol cuibul palmei și rece zburata atingere
Care de înger pribeag îmi părea . Nici mi-e dor
Nici mai plâng ...
Văd luminile-n stingere
Licărind sub culorile ce sufletu-mi strâng .
Un pumn plin de frunze, cum zilele duse
Zburătăcindu-se-n taina ce singur și-o poartă...
Seară și nici țipenie-n satul cu doinele duse
Odată cu turmele-n ultima inimii hartă ...
Lung, după moarte mă uit peste umărul stâng .
Murmură-n suflet pădurea sanscrită, parâng ...
Uriașul căzut în genunchi plânge-n toamna deșartă
Poate că ultimii fii, cei răzleți, suntem noi -
Dinspre pădure cad frunze și-s arborii goi ...
Svoneria-i de clopot sfărmat, aspru dor, tânguire...
Noaptea mă știe din stele și dar Streiul mă strigă-înapoi
*„Nu te întoarce, copile, timpul cel gol de iubire
Curge ca mine, numai izvoarele-s, toate, în noi...”*

DESCANTEC 2

Gutuia nu face vierme
Răbdarea face .
Lașitatea –i dulce fruct
Dar și viermele-i corupt

Măr pădureț
Nu fi dulce fleț :
Oprește-te-n grumaz
Sări peste pârleaz

TRISTIIH

Suntem aici , dar suntem neîmpreună.
Cum ne desparte viața și ne-adună -
Lumini din umbre, soare orb în lună .

POEMUL ZILEI OARECARE

Acolo-n pădurea ca parte
Din paradisul în parte pierdut
Fractalice replici, pagini de carte
Pagini de viață de moarte
De la orgasm între rut și sărut

Acolo-n pădurea din basm te ascult
Murmur al chakrelor, mă repătrunde
Melosul eposul dorul ocult
Prin vis întrebarea-mi răspunde
Straniul limbaj, glife, gemeni, divine
Din scânteierile recii lumini
Cine am fost și-n cunoaștere cine
Mi se ascunde-arătându-se-n sine
Ca înflorirea dorinței cu spini?

De sine prădat. Jefuit, sanctuar
Pe umeri ce-și leagănă-n vis dimineața
Cine ești, moarte, mormânt și altar,
Cine sau ce este viața?
Acolo-n pădurea zburată, ca parte,
Cine ești tu viață-moarte?...

POST MORTEM VIVERE

- pentru Donna D'Orazio

În țara mea poezii și savanții
Sunt iubiți numai după ce mor.
Ei sunt idolatrizați, trăind au fost
Vinozații
Dar după moarte eterni
prin opera lor.

POEZIA LUMII

Clipă frumoasă ca o aripă
De inefabil- tu, libelulă elitră
Pe umbra aurie a
Ochilor aceștia care
m-au iubit și au pierdut :
Fiecare zi poate ultima fiind
E promisiune a unui nou
Răsărit. Unui nou început.
Îngenunchiez în oglinda ta
Acolo în micul soare din logos
Care pulsează etern
Fii binecuvântată
Poezie a lumii/ legământ curcubeu!
Acum eternitatea e un vis
Suportabil :
În fiecare cuvânt sărutat
Iubitor
Se naște omenesc
Dumnezeu
Ca popor.

ROMANȚĂ

Frunze arse de aramă
Lin plutind peste pământ
Zdrențuite se destramă
Răscucindu-se pe vânt

Dor zburând spre nicăurea
Cum ni-s gândurile toate
Când se smulge-n noi pădurea
După cântece plecate

Frunze arse răsucite
Greu lințoliu și zadarnic
Brațe cad ca despărțite
De-al al cuvintelor zăbranic

Jurămintele grăbite
Prin atâtea așternuturi

Frunze frunze pedepsite
Pulberi aurii de fluturi

Cine peste-a fost odată
Basmul ne adeverit?
A cules lumina toată
Noaptea știe și-a murit

Noaptea nopților sub lună
Noaptea dornică de vânt
Noaptea smulgerii-mpreună
Pentru un adio sfânt

Nu se-ntoarce niciodată
Vraja-ncoronării-înalte
Nici podoaba cea rotată
Splendid foșnetul să-l salte

Nici culorile din floarea
Nici furtunile geloase
Nici de somn îmbrățișarea
Sufletelor prea-frumoase

Frunze troienind genunea
Clipei care ne-a lumit
Hohotind s-a dus minunea,
Am visat și ne-am trezit

CÂNTEC

E toamnă-n cartea care-o scriu
Aceeși, tot mai de departe,
Mă pierd cu fiecare, știu,
Mă caut și parcă fug din moarte

Îmi pare că-i de-acum târziu
Că mai trăiesc și că mai scriu
De parcă ninge rozaliu
Dintr-un bătrân delir pustiu

Nici nu mai știu când începură
Frânturi să-și caute auzire
Cuvintele ca mușcătură –
Sărutul – ca-ndumnezeire

De neatînse-nchipuiri

Răzlețe m-au purtat spre lume
S-au răsucit ca amintiri
Vrăjmașe toate cu alt nume

Îmi pare că-i dea-cum târziu
Cât va mai fi n-am cum să știu
Nici cât a fost iubire vie
Murire taină poezie
Murire taină poezie.

PRIMĂVARA

Generațiile se succed tot mai grăbit
Parametrii biologici au zvâcnit / Ca deodată
Un reflex dobândit, o disfuncție
A gabaritului carnal, pervertit

Memoria scurtă a orașului
Îi desparte pe vârste
Între părinți și urmași a crescut / Agonia
Celor dintâi asistată social
A celei următoare exhibând nebunia

Frate de frate-s străin, cum au fost
Însă nu s-a văzut în regimul cel mort
O, gemelara lor stigmă de Abel și Cain
Și fratele nenăscut ce-n suflet îl port!

Dar tu, primăvară vernisaj repetat
Epifanic pulsând în aorta ideilor
Sora mierlă m-a strigat m-a strigat!
Și din cântec nenăscut
Cântecul meu, fratele / miel de tăiat....

UN GOL FLĂMÂND ...

Vis diafan părelnic somn
Din primăvară mă întomn
Fiu al răbdării trup sărman
Te-ai subțiat ca umbra-n van
De parcă este-n nevăzut
Un gol flămând de viu durut
Un gol flămând / De viu durut ...

CÂNTEC SINGUR

Cântec viu la drum de noapte
Te-am știut de mic copil
Te-am primit ca mușcătură
De la mierla unui tril

Te-am furat dinspre pădure
Te-am cules de prin livezi
De sub clopote mahmure
Și din urmele de iezi

Te-am visat ca o trezire
Jumătate am uitat
Jumătate-a fost iubire
Dintre-o fată și-un băiat

Cântec retezat o parte
Înflorit din ce-a murit
Te-am pecetluit pe-o carte
La străini te-am desfrunzit

Cântec singur, neiubit .

VOM MURI ȘI VOM VEDEA

Stimă, dragi tovarăși și preteni!
Opera a reușit, mutația are loc
Cu prudente
Partidul e-n toate și-n toți
În sutiene, în conturi, în chiloți,
În goți, ostrogoți, fanarioți și hoți
În gogi demagogi petagogi
În kultură și-ți „*bag pistolu-n gură*”
Cum îmi spuse mie goebelsul local
Care ia penzie din sudoarea de la
furnal
și senatoru-ăla cu ochelari marxiști
de cal de șacal ...
Cu ei ați ratat socialismu
Cu ei ratăm capitalismu
Măi animă! darling

DESPRE POEȚII LOCULUI

Pe harta orașului
Din creierul meu labirinth freatic
Sclipesc câteva luminițe
Ca un cosmodrom fără timp
Acolo sunt frații și surorile
Iar în acest strop de rouă în
Cei care scriu
În casele lor am intrat
Unii s-au stins
Lumina scrierii lor
Arde în continuare în a doua lor

Înrăinare

Urbariul orașului a fost înneecat
Arhiva celuiilalt a ars în curtea
Cu garduri înalte
A miliției municipale
Pe mine nu m-au nimerit încă
Cei șase împușcați au fost șapte
Adevărații mincinoși au rămas în front
Las-că veți muri și veți vedea !
Dar luminițele acelea ard cu lumina lor
Rece și stranie
În interiorul sferic al memoriei
Pe harta din creierul meu
Radiesteziac.
Oarecum anamnezic.

RAMURA

Îndatorat că m-am născut
Îndatorat că-n trup puțin
Un duh etern necunoscut
De prunc dar și-nțelept bătrân
Mi-a fost și taină și povară
Și dor nebun să plec mi-a fost
Spre nicăieri odinioară,
Spre undeva unde-am mai fost,
Chemat și zbuciumat anume

Zădărnicii adăpost
Și cântăreț la prag de lume
Pe cât am dăruit mai mult
Mi s-a cerut și mi s-a luat
Sub stigma unui mit ocult
Din prea puțin, prea mult am dat
Mâncat de sărăcii bătrâne
Și de cuvinte, foamea lor
A fost a dragostei divine
De-a se jertfi-n acei ce mor
M-au altoit în rodnicie
Sălbăția să-o îmbuneze
În toamna de risipe-o mie
Cules de jafnici ca să fie
Sau Vântul care mă iubește
Dintotdeauna ca pe-un frate
De-aceea sufletu-mi iubește
Furtuni și viscole turbate ?
Îndatorat cu toți ai mei
N-am cheltuit precât se cere
Din praful auriu de zei
Nici frumusețe, nici durere
Ci doar cu umbra-am supărat
Pe cel apropiat și frate
Dar rădăcina-mi n-a furat
Pe sub pământ , nici pe la spate
La vârful sunt ramura în sus
Pe care cuiburi trei anină
Trei păsări, toate mi s-au dus
Cu zburătoarea lor lumină...
Iar scorbura care-a crescut
Și-n care-a picurat comoară
O pradă cel bogat și slut-
Tâlharul veac ce ne doboară.

REPLICI LA DANIELLE

De la cuvânt la buze-ntredeschise
Vocabula-i o frunză aurie
Aname ce vibrează-n Clipa vie -
Incognoscibil ce etern învie.
Doar bănuie ca o durere-n rană

A sângelui să vindece deschis
E Adevărul oglindind icoană
Întruchipării Celuilalt, din vis.

*

Viața celuilalt
Departe fiind și deopotrivă
Apropiată
Viața ta trăită de altul
Viața altuia
Cu umbra jucându-ți pe suflet
Tremurător prag
Al altei dimensiuni
Viața ca dezvățare
De-o moarte .

Eu am greșit trăind și viața altora
Eu nu-am reușit să le mor
Parte din a lor moarte.
Ci m-am răzlețit cu mai toți
Într-o carte.

*

Am fi striviți de propriul abis
De nu ne-am oglindi în din vis în scris
Și dacă n-am uita de –un paradis
Din care alungându-ne chiar noi
Avem a-l tângui – un mit ucis –
Pe care-avem a-l cere înapoi.

*

Ceva acolo undeva
A fost cum n-ar fi fost să ceară
Substanță , sunet, sclipărit de stea
Pe unda clipei de odinioară

*

Toți suntem neiubiți
Prin aceea că ne temem de finitudine

*

E fericit cel prea iubit ? Oh, nu!
Căci prea iubit fiind, cu prea-iubire,
Nu mai ești tu, te ia în stăpânire
Adoratorul, el devine tu.

RIPOSTA

Toate sunt Preludiu
Suflet radiesteziac
Spiritu telepatiu

Toate sunt Preludiu
Și sferic mimesis

Înfloresc poeții

Ce nebuni poeții-s !

În interiorul ninsorii
În scuturul petalelor
Un frison
Metafizic
Un fior din suspinul
vestalelor

Toate sunt Preludiu
Empatie divină
Eu sunt ulciorul
Din care tu bând
Izvorul
Reînveți sub sărut
Mușcătura
Stelară

Undeva se apropie
Depărtarea
Suflete gemene
Binară ființă

În orgasmul
Luminii
Credință
Știință

(Nimic rostit
de pe buzele noastre
înflorind
nu insultă substanța
goliciunea-i splendoare
nici rușinea-n pădure

nu-i vină
e doar prin rouă
desculță duminica lumii
umblând pe răcoare ...)

Să adori e păcat
Să te înalți nu cobori
Tu lasă-te dusă visată
Între Sine și
zeu uneori...

(Mila nu e iubire
Nici arta nu-i
Suferință nu
Tace substanța)

DESCHIDE-MI POEZIA CA PE O CARTE VISATĂ

Săgetat din solstițiu
Cu emoția ființei - / vietății
substelare -
la limpede miazănoapte
de Septembrie
deschide-mi cuvintele...

- Vei redescoperi
oglundindu-te
pulsăția și clinchetul
de lumină / al
zeității...

REVELAȚIE

Probabil nedorind să se extindă
Și nici să treacă-n fapt, nici să transpară,
I-am fost Divinității doar oglindă
Și-acum, deodată, sorții se schimbă?
Căci creierul și inima-mi deodată
S-au limpezit, fereastră luminată,
Și prin cuvinte, ca prin Curcubeu,
S-a luminat duos chiar Dumnezeu.

CUIB CU ARIPI

Nefructiferele în noaptea de vară
Visează coroană de stele ciorchini.
Suflete, a cui e-ntrebarea amară,
Fără flori, fără spini?

Datu-ți-i Har, nemăsura-i cunoaștere.
Vreo mireasă ce suie la zei poți fi tu.
Cât fost-ai bogat tot ai dat,
Te-au prădat
Cuib cu aripi, prin Spirit, cresc ...

APOCRIFE

Cum jăruie feminitatea apocrifei
Sămânța cu umbra în sus cochilie a lunii
Răsturnată
Numele vântului care cândva l-am purtat pe
Buzele zeiței azi nu-l mai caută...
Șuieră focul cel rece Inseminator Celestis
Un vertij luminos purtat peste grădinile raiului
Haloul semantic îmi suspină-n auz
Ai mai fost ai mai fost
Se zbate în căsuța de lemn un portret sfâșiat
vizita celei din vis era chiar visul ei
în întâmpinare vin, se retrag, iarăși vin
valuri brațele tale

Altundeva, foarte de mult,
am fost cel uitat lângă țărnul ocult
(rug sferoid arse harta stelară)

Știu, încă știu, fără noimă sfărmate culori
recompun doar icoana străpunsă-n aortă
pruncul străin și femeia aceea ce nu-mi aparține
un tangaj ce mimează abisul
și căsuța de lemn
ce se zbate o zgâlțâie vântul cu nume pierdut
să se smulgă, să redevină
corabie...

UROBUROS

Aripa ibisului răsucea hieroglifa trădării
Neîndeajuns dezvățarea de moarte
Și pierderea să ni se redea ce s-a smuls
Mormintele lor arate și semănite cu dogme
Inversarea timpului
În ceramica din urmele giganților ultimi

Vinovat este cel gelos pe propria-i operă
Fratricidul gemelar
Din freatica Ființă

Eonul de sine străpuns
Uroburos.

ARHETIPURI

Tipografiile înaripează semințele inocente
Calandrelor zeilor se refac din primare structuri
Nu-i nicicând niciodată – visează dorința distanțe
Doar semiotica antagoniei primordiale
și războaiele de alții purtate
din incomensurabila foame de sine
a increatului

nici țipenie în amonte de om

luna și sorbul
și vântul fratele orbul
cercuri dau pajere
limbi de clopot smulse

uită-te-n toate

nu te mai zbate
nu te mai bate
suflete, răbdarea ți-e rodie
numărate semințele
scăzute sentințele

- semințele rodiei
cu limba se numără

Timp nu există ci numai durată

Măsura o au toate ființele

Nicăieri, niciodată

nu vor adevări

cunoașterea

nici toate științele

Eu, scribul la marginea lumii

Sub geamătul lunii

Fiu al furtunii

Sămânță de fulger

Ramură din înger

Vinovat de iubire

Punctul de lumină

(înțeles am fost de străini

necăzuta mea lacrimă:

cu vederea în ea

ca răsădul în seva cea turbure,

tu, desculță, dansai

ca oglindă)

CI GÂNDU-MI CINE-I ?

Voi recoltați pierduta-Vă esență

Prin somnul muritorilor, ca parte

Ce n-are formă, doar un dor din moarte

De-a reînvia-n eterna-Vă Absență

Dar Gându-mi Cine-I ? Sacra inocență

Anume cui se tânguie? Ordalii

Se sfarmă lângă țărături. Val din val i-i

Ecoul lumilor din lume.

Coralii

Se zbat, imploră stelelor clemență.

Sunt Arbore ce umblă și măsoară

Un cuib cu aripi Creierul ce zboară

Supraluminic Cugetul, nu Fiară

CUIB CU ARIPI

(elegie la Uroi, Simeria)

Văzui, știut de undeva, din vis (?)
La marginea pădurii un cuib cu aripi -
Au, inimă, tu, mușcată, cuib nimănu,
Sora de frate sau geamăna cui?
Melos străpuns de săgeată
Jumătate care scie, nemaizburată.
Cuc flămând de putregai luminos -
Foc rece, cu lumină în jos...
Lună-ntr-un cearcăn, parte tăiată
De frunte de om legănată:
Răspunde, inimă mușcată:
Mai fost-am pe-aici și-altădată?
Umblu ca piatra sub râu
Piatră care curge prin viu
Vântule geamăn: adu-mi aminte
care mi-i numele, cel
Adevărat, cel de om jumătate
Cerescul, tăiat, foc de noapte...
Cuib cu aripi, te-ai smulge în sus
Sub vulturi, sub clopot supus
Uite vedeniile se-arată și nu-s!
În curând fi-vor toate străine,
numai Moartea Fecioară
Năucă umblând la răscruci,
ventrilocă, Erinie, fiară,
Aiurând prin pădurea cu aripi tăiate
(care s-ar smulge, s-ar vrea secerate)
întreba-va-n zăbavele vântului dus:
„Unde-i rapsodul, unde l-ați dus?”
Lună-ntr-o parte, tăiată,
Frunte de uriaș, legănată,
Spune-mi, răspunde-mi odată:
Mai fost-am pe-aici și-altădată?!

Și-n noapte-adumbrind bate fratele geamăn
(Prin dor de zburare cu el mă asemăn)
Cuib cu aripi s-ar smulge inima grea,
Piatră care curge prin viu, taina mea

Și-i în lume târziu și de nimeni mi-i dor
Aici, la marginea textului viața îmi mor,
Înflorind sălbatic ca îngerul cu foame de sine.

Și uite-o, prin iarba care-l scrie pe Dumnezeu,
Memorie căzută-n dorință de femeie, ca Duh,
Primăvara se-ntoarce boltind curcubeu
Pe flaut de trestii, de stuh...
Lună, într-o parte mușcată,
cuib cu aripi – în sus răsucite...
(care s-ar smulge, preaiubitoare, deci vinovată),
Oare mai fost-am pe-aici și-altădată?
Taci și mai rabdă, inimă cuib piatră beată!
Taci, inimă, mușcată, în sublim de sărut
Transfigurată...
Taci, vântule geamăn, frate-al meu –
Ne al meu

Om, fost-am zeu...

SĂ NU-I CREZI C-AM MURIT

Negreșit se va zvoni prin oraș
c-am murit. A mai fost, va mai fi.
Tu să nu-i crezi, în seamă nu-i lua -
Oamenii cred lesne moartea
Celuilalt.

Va fi între noi
Secretul, să-l duci mai departe
Și celor dragi privindu-i în ochi
Cuvântul meu să-l dezlegi .

Nimeni nu plângă
Decât să se facă mai limpezi
Privirile spre interior
Lacrime dulce-a iubirii
Înnoindu-se lumina care vede
Egal să se-mpartă
și în casele lor

Ne vom reîntâlni în estimp
În cărțile insomniilor noastre
Fertile înflorite –mpreună
Ori numai cu cearcăn de lună

Cu voi n-am fost singur
când treimea de viață
Am restrâns-o – un sâmbure
De măr împătrit

Iar cu tine, Maria, voi fi ca visat
Uneori între veghe și vis
Fără vârstă, în globul auriu și zburat .
Primăverile împreună
Regăsind spre pădure cărarea știută
Și izvorul ascuns cu numele tău
Unde-ngenunchiat am băut
Din apa oglindită de zeu

Vom râde cu
Nepoții pe umeri
Prin porțile timpului
Tu vei rămâne mai mulzt
Să îi dezimerzi și să-i numeri

Amintindu-ți acel inefabil extaz
Ca atunci când în noaptea strălimpede
Pe mica terasă din Valea Streiului
Am înțeles ce spun roiuri de stele

Tau Ceti Proxima Centauri Orion
Și cea ce revine odată la 3600 de ani
Dintre ele.

19 Ianuarie 2007

RUGĂCIUNE NOUĂ

Coboară vertical flux mirabil
Indicibilă bunătate
În cuvânt
Mai mult de dăruit să am
Puțin de răsplată, scăldate
De jocul oglinzirii verbele,
Și -n auriu luminos
văz al viului sfânt...

O duminică a inimii, graal
Freamătul străvechi din celule
În infinitul mic
Stelarul năvod

Să aducă la țărni fructele
Primordiei din grădinile
Hermeneuticii
Ca dăruire-ntre cer și pământ
Să redevin
Dezlegat din dumnezeicul Cod

Transsubstanț-n extaz !
Melodiosă purpura nuntind
În topos topazul de lumeni.

JOC 1

Cu dor de Sine-mi
Neiubit de Nimeni.
Melodios plânsu-mi
Dor de mine însumi.

INTERCONNECTION

De numărate ori
Întinerit interior
Stimulat prin șocuri de
Efecte dușmane și
Stranii

De numărate ori
Înnoindu-Te

Limpezind tulburimea

Refăcând structura
Punțile ancestrale
Interconexiunea

De numărate ori
Ocrotit
Ocrotindu-Te

Freatică Tu
Ființă
Memorie
Ascunsă-n vizibil
Vizibilă-n ascundere

Opt răsucit
Ce în sine se-ntoarce
netimp și nespațiu
prin aceea că este de Sine
eternă iubire
cu foame și sete de Sine
dumnezeiescul nesațiu.

23 Ian. 2007

JOC 2

Pe tine te descoperi
Doar prin oglindire
Ca oglindă neagră
Ura e-n ascuns iubire
Să te ia în stăpânire.

SĂRUTUL 1

Dacă timpul ce-l mai
Am de trăit
Ar fi doar un sclipăt auriu
Holograma unui fluture
Pe buzele ei întredeschise
Cu un sărut le-aș sorbi
Până la hotarul subțiat dintre
Vedere și iriși
Să o smulg visului
În sferă întregindu-ne
partea

*Eu să-i mor ei
moartea .*

.....

Așternut fie-ți cartea
Să i te smulg visului, lentoare a ninsorii
În mimesisul și în lacrima florii
Ca Sferă întregindu-ne partea
Ție să-ți mor eu moartea.

SEPTEMBRIE NATAL

Acea tristețe rară și stranie, din sus,
Ca vinețiul toamnei devreme și deodată
Când inima își schimbă sub azimut indus
În aritmii orbita interior purtată

Cu o durere nouă de care n-ai știut
Și gândul că ulciorul melodios s-ar sparge
Un gând visat, desigur, cel amintit ocult
Trimis de Mama-Noapte pe magice catarge

Ca purtător al altui prezent, doar bănuir,
Mai viu, de bunăseamă, durată paralelă,
Fulger mintal ce cântă, lumină pe cuțit
Scurt răsucit în carnea cuvântului, rebelă

Să se fi vrut Făptura o altă Entitate ?
Locul durerii scurte s-a stins ca o părere...
Septembrie, natalul, dinspre păduri se-abate
Devreme și deodată...
Bine-ai venit, durere!

VERIGA LIPSĂ

Nu vă mai prefaceți
Îngerul, îngerul este veriga lipsă !
Îngerul căzut, fiul cerului genezei,
Circumscrip în elipsă.
Incompatibil, distrus, reparat,
Umanizat, modificat, opturat
Între om și femela sa, la plural , -
Elohimii geloși, vavilonul astral
În exil printre oameni, din fameni
Elohim un plural aramaic.

CODOBELC

Cântec viu, răsucit codobelc mânăstire
Galaxie-mpietrită în lacrimă, carte
Desfrunzindu-mă, din iubire-n iubire,
Să mi te mor, moarte.

GUSTÂND DIN FRUCTUL INTERZIS

Smulgi fiecărei zile fructul bun ?
Sau i-l culegi cu grijă printre ramuri
Ales de gând cu sufletul străbun
Al celui ce-l sădi-ntre alte neamuri ?
Pe cuiburi câte triluri îndrăgite
De tine pentru darul lor cântat
Și câte taine-ai strâns epitalamuri
Și câte-mbrățișări ai legănat ?
Gustăm furiș din fructul interzis
Și ni se iartă că iubim parfumul
Celui sădit cândva în paradis
Și răzlețit pe unde duce drumul
Bătrânul timp ne-nvață și ne iartă
Că ne iubim când fructul cel rotund
Dezleagă frumusețea și-o deșartă,
Nici ramul și nici frunza nu-l ascund

RĂPIREA

În anno Domini 1918
Pe omătul epifanic
De la marginea progadiei
Unui sat cu nume
De trei ori schimbat
A fost găsită –mpietrită - apocrifă
Urma unei opinci brusc dispărînd
Sub cer
Ca o glifă
Nu departe de Sanctuarele Dacilor.

AMETEALA

Cuvântul vorbit îmbătrânește
Prin internet redevine imagine
Accelerator de
Particule
Ionizate .
Arhetip ce tresare rană sub sare.

OMUL RADIESTEZIC

Eu sunt vinul pentru gura leprosului
Sunt omul radiesteziac empatic și telepatric
Nuiiaua de alun lasserul sărutul cu privirea
Eu sunt cel ce ninge iarbă arbore undă tahion pasăre
Cel ce elitră spic cuantic foton lumen oglindă
Lumii compozite din lumile lumii
Eu sunt textul și metatextul și subtextul
Uite, cum răsare lună plină,
Din chiar aceste cuvinte cu lumină proprie
În interiorul ninsorii
Cu viteza-ntunericului dornic
Și prin aceea - rodnic !
Spațiul dintre peisaj și privire
Sunt
Rouă care urlă , cântec ce se autodistruge
Să dăinuie misterul sieși
Ascunzându-se
Număr al numelui
Țipăt
Sacru al Timpului
În cochilia unei vocabule.

STAREA POETICĂ

Vine starea când tot ce-atingi e iubire
Redevine Verb Viu din creație răsad
Primenit și-ncolțind sublunară pruncie-
Eden al primordiei în care îngerii cad

Cuvântul înflorește rodind instantaneu
Augusta gurii slavă-l relevă prin splendoare
Mușcat, se sublimează-n curcubeu
Iar sărutat, - se dăruie-n ferveare

Trăit netimp, din increat visând
Nu mi s-a dat, ci l-am prădat dorindu-l
E Fructul Interzis ce-l mânc murindu-l
Ca să învie clipa-nveșnicind.

SOARELE DE ANDEZIT

Din sclipăt auriu ca de aure
Răsună roiuri viespi luminifagi
Și-n sanctuarul adumbrit de fagi
Mă simt privit de-un duh dinspre pădure

Viori ce nenăscute desfrunzesc
Al veacului descântec, despletite,
Nume străin șoptindu-mi, nelumesc,
Dinspre ruine vin , nedeslușite ..

Din urma de genunchi a vreunui sfânt
Beau apa ta, singurăciune vană
Mi-e gândul mai bătrân de-o viață, frânt
De amintiri străine-aici în vară

Iar zumzetul roirii pică aur
Peste aceste frunze-ngălbenite
Sau poate dezgropat cu vreun tezaur
Mă cheamă taine ce-au mai fost trăite ?

Sălbăticitul fagure-i străpuns
În ritualul jertfei de-altădată
Răzlețul zeu nîcîcînd n-a dat răspuns
Lângă altarul Soarelui de Piatră

Și viespii scânteind pe sanctuar
Se zbat ca pe-un altar neșters de sânge
Și sunt străin și-aud cum mor și iar
Dinspre pădure cineva m-atinge
Sau poate ninge

SEMNULE „TAU”

Între Eroism
Și Erotism
E un Tau înzăpezit.

LITOGlifA

Substratul biochimic
Al tristeții .

SITUARE

(neutrino)

Frunză verde ..
N-am ce pierde

Nici văzut
Ce nu se vede
Nici văzut
Ce nu mă vede .

SMULS ȘI ZBURÂND

Ce mai faci, Eugene?
Nu știu ce fac, nu știu ce fac
Uite, scriu în continuare poeme
Le titrez, întrerup clipa-n veac

Ce mai faci, Eugene ?
Nu știu ce fac, nu știu bine ce fac
Parcă sunt smuls parcă-s zburat
Un copac
Învățând să dea fructe. Nu tac
Melodiez , rezonant să prefac
Rădăcina-n coroană
Rămurișul candelabru de cuiburi
Mor mai mult
Asta fac !

Poate murind moartea asta mai tare
Într-un fel cel ce rupe din mine –i mai viu
Este ceva cu mine, o prenatală-ntâmplare
Prea sălbatic iubesc Vântul de când mă știu

Ce să fac ? Uite, trăiesc dezfrunzind și-nflorind
Arborele Vieții cel smuls și zburând.

SUSPICIUNI

Cineva sau Ceva recoltează
Cineva sau Ceva ia zeciuiala
Cineva sau Ceva își retrace sămânța
Cu foamea spiritului de materie arsă
Cineva sau Ceva camuflează cifrele
Cineva sau Ceva extrage și clasează
Cineva sau Ceva recalibrează proporțiile
Cineva sau Ceva regenerează jertfind
Cineva sau Ceva, ori contopite într-Unul
Zero gravid de sine abisal.

ȚARA ȘI PATRIA

Eu sunt țara mea .	
Unde sufletul știe	<i>Io sono il mio proprio paese.</i>
Și se va întoarce –	<i>Dove il Spirito conosce</i>
Acolo e patria	<i>E ritornerò –</i>
	<i>Là e la patria.</i>

ABECEDARUL STRĂPUNS

Tu, pui de pădurean privind
Din poarta de stejar cea nouă
Scăldat în auriu, sfințind
Lumina-nfăptuită-n rouă...
Tu vezi mai mult visând icoană
Tu vezi din viitor în lume
Ai tăi iubind ți-au dat un nume,
Să-l porți prin veacul de prigoană
Te vei desprinde a zbura
Din cuibul părintesc de-acasă
Și cine știe sau mai va
Te-i mai întoarce-n deal la coasă? ...
Vei duce-n cuget, dar ascuns,
În straița mamei Prima Carte
Abecedarul cel străpuns
De satul tău rămas departe

De peste deal, peste-un părau
Ponorul înflorit și-o cruce
Sub care rabdă Dumnezeu
Să-nvie, nu din copârșeu,
Și strigă mierla pe uluce?
Casa de piatră și de lemn
Și cu scumpie-înmiresmată
Te-or aștepta să dai un semn
Că te-ai întors din lumea toată ?
În tine dăinuie ascuns
Ceresc abecedar, tiparul
Ca un Abecedar străpuns
Ca să coboare-n suflet Harul
Oriunde-o fi plecat pribeag
Pământul inimii și-o soartă
Ți-s scrise să rostești cu drag
Nume de Mamă și de Tată
Și, poate, un sărut de fată...

NOI

Vai nouă devenind murim
Urâm mai tare cum iubim
Murim mai mult arzând mai mult
O, sub cuvinte când venim
Din vreun cătun, ori poate din
Acel ascuns în noi tumult
Care spre lume se trădează
Ca Lerui-Ler colind demult...
Pe tine Mierlă când te-ascult
Mi-e inima un cuib pe-o rază!
Se subțiază harul viu
De-a îi iubi pe cei asemeni
Și-n parte a-l muri cum scriu
Cu bruşul candeliei de cremeni :
Răzleț la zei împăduriți
Scriu săgetat în logos viu -
Nu-s Ioan, Profetul din pustiu.
Bătuți de gânduri vai de noi,
Mâncați de gânduri ca țărani

Prin viscol, arșiță și ploi
Arând și secerându-și anii...
În felul lor, în soarta lor,
Ne facem din cuțit icoană
Pe lemnul de cireș sonor,
Și sărutăm de fapt o rană...

Ne ține, Doamne-n rânduiești
Mai buni, mai singuri prin greșeli,
Și-ndură-te din cei ce mor
Să fim întorși ca un ogor
Nu umbre-n moarte muruiești...

Cununi de grâu legănător
Sub triluri zvelte de prigor
Când sare luna din pridvor
Ca pita mare din cuptor!
Eu sum de drag nebun și-o geană
Arcuș spre ochii tăi, icoană,

Pridvor să-ngenunchiezi, satană
Gelos pe tine sunt mai Om
Prin cântec și prin răs mi-s pom
Ce umblă fructifer și zboară
Cu șapte cuiburi și-o chitară
Din lemnul rezonant orfeic
Să-ți sting lumina-n întuneric
Iar ție, fiindu-ți hărăzit
Să-mi ții în lume de urât
Mi te-aș așterne ca ogor
Mi te-aș îmbrățișa să mor
La Meria, într-o poiană,
Murind, chiar moartea ta
Să-ți mor!

ECOLOGOS

Minunat face curățenie moartea
Ecologică imparțială justițiară
Aparențele sunt substituția a ceva
Strecurat ab initio în genom:
Viața.

STRIGĂTURI LAICE

- lui Ion Merianu

Fetele de la Dâbâca,
De le țuci, nu zic nemica
Numai-n sâni le râde frica.

*

Nevestele din Cerbăl
Joacă parcă-s la răzbel
Tăt dripesc și te-ar dripi
Dacă noaptea s-ar zgodi.
Să te prindă de nu știi -
Nici să vadă vecinii...

*

Tune dracu-n ăl fălos
Da'urât și arțăgos
Mere țațoș ca on sac
Îmbrăcat pe-un prepeleac !
Ăla nu-i nici om, nici drac.

*

Am o mândră-i numai pruncă
Da' când merge să aruncă,
Dacă-ți prinzi mintea cu ea
Nu mai scapi și nici n-ai vrea.

*

Pe sub deal, după mesteceni,
Tu muiere te cam legeni
Te cam scuturi nu știu cum
Ca un prun pi lângă drum
Ai prea mult și nu-i destul
Pentru omul nesățul
Care rupe nu culege
Nici nu numără oprege ...

(Întocmite la Cheile Cernii)

TORPOARE

Sufletul tânăr înnoit spre zori
Călătoria nu-și mai amintește
Pe sub cuvinte doare uneori
Un straniu gol ce dornic flămânzește
Cum ar dori să fie și nu poate
Cum ar mai fi ce-odată a mai fost
Un De-ne-spus trăit cândva, visate
De necunoașteri taine și nerost

Ne cuibărește în suflet adăpost
Trăite cărți cu pagini secerate
Pe lespezi lungi de vânt și permafrost
Spuza de stele-n ceruri pulberate
Ființa-i dor străin, nu-și amintește
Decât arar frânturi, amestec vag de nori
Cu însoriri și ierni – murite toate .

Nesațiu-al unui joc ce pretutindeni
Reface și distruge cu neștire
De sineși, nici de veac, solari armindeni
Catarge sacre-n porți / Îndoliate
Ale cunoașterii enigme-s vii, în toate

ZEII

În ochii noștri
În privirile noastre
Ard semințele vii
Semeni gemeni din astre.

CÂNTEC SINGUR

Cântec viu la drum de noapte
Te-am știut de mic copil -
Te-am primit ca mușcătură
De la mierla unui tril

Te-am furat dinspre pădure
Te-am cules de prin livezi
De sub clopote mahmure

Ori din plânsete de iezi
Te-am visat ca o trezire
Jumătate am uitat
Jumătate-a fost uimire
Între-o fată și-un băiat

Cântec secerat o parte
Înflorind din ce-am murit
Te-am peceltuit în carte,
La străini te-am dăruit

Cântec singur, neiubit.

CÂNTEC DE MURIT MOARTEA

E toamnă-n cartea care-o scriu
Aceeși, tot mai de departe,
Mă pierd cu paginile, știu,
Mă caut și parcă fug de-o moarte

De moarte viața ne desparte
Ca parte-i viața, ea ucide –
O, ce mister ce nu-i din carte !
Pe sine sinele-l divide !

Îmi pare că-i de-acum târziu
Că mai trăiesc și că mai scriu
De parcă ninge purpuriu
Dinspre delirul din pustiu

Nici nu mai știu când începură
Frânturi să-și caute auzire
Cuvintele - ca mușcătură,
Sărutul - ca-ndumnezeire

Hieratice închipuiri
Țipenii bântuind prin lume
S-au răsucit ca amintiri
Sau atavisme fără nume

Îmi pare că-i de-acum târziu
Cât va mai fi n-am cum să știu
Nici cât a fost, n-a fost să fie
Murire taină poezie

Murire taină poezie.

TURNIRUL FANTASMELOR

Nu te oglindi în suferința celuilalt
Nici iubirii lui nu-i râvni ca răsplată
Inelul sclipitor de după saltă
Turnirul e de partea cealaltă
E un truc cu armuri și cu spade ce mint
Un spectacol menit să se bucure zeii
Undeva a mai fost, au murit cei ce sunt
E un joc de oglinzi în ninsoarea ideii
E o farsă din care se moare real
E-o abstracție vie ce totuși doboară
Se perindă și cad de pe umbre de cal
Umbre vii, între ele se-omoară
Nu se știe anume ce scop și ce țintă
Ocultate în chiar aparențele lor
Adevărul minciunii îl joacă să mintă
Sau minciuna s-o poarte-n triumf, ca decor
E-un turnir căruia Moartea-i amână sărutul
Însăși moartea-n mulțimea aceea-n delir
Tu rămâi la intrare, ascultă tumultul
Oceanului lor ca un fertil cimitir.

CÂNTEC AUTUMNAL

Frunze arse de aramă
Lin plutind peste pământ
Zgribulite se destramă
Flăcări rece duse -n vânt

Dor zburând spre nicăurea
Cum ni-s gândurile toate
Când se smulge-n noi pădurea
După cântece plecate

Frunze arse răsucite
Lung zăbranic și zadar
Brațe cad ca despărțite
Brusc, la semafor de jar

Cine peste-a-fost-odată
Basmul ni-l adeveri ?

Și-a cules lumina toată
Noaptea trează către zi

Noaptea nopților cu lună
Noaptea dornică de vânt
Noaptea smulgerii-mpreună
Pentru un adio sfânt

Nu se-ntoarce niciodată
Ce-a fost unic jurământ
Cetluit în prag de poartă
Miruit ca legământ

Nici miroasna nici culoarea
Nici furtunile geloase
Nici prin somn îmbrățișarea
Sufletelor reciproc setoase

Frunze-ncetinindu-și moartea
Pagini rupte, dor scrumit ...
Ultima, ce-nchide cartea,
Cine-o numără greșit ?

Spre pământ e scrisă partea
Fructului din vârf, la zeu ...
La ce pagină e moartea
Scânteind sub curcubeu ?

Sufletu-mi visat ca Eu .

UN DELIR DESPRE SÂNGELE COMBUSTIBIL FOSIL

Un delir indus din peisaj pare să încolțească
Asemenea acelor vechi dureri crezute vindecate
În amurgul eșecului urmele avioanelor trans-europene
Pluguri sfâșiind catapetesmele fantasmului
Funiile de fum răsucite și destrămate stăruiind efemer
Benzina lor tot mai scumpă decât sângele armatelor
Sângele kamikadze combustibilul fosil al
Îngerilor ante-nucleari

Tu, îi dau nume textului, tu, clonă numărată invers a
Entității care ne scrie în viziunea lui Borges Orbul
Tu, - hologramă tăiată secerată la picioarele sfinxului
Ronțait poem între fălcile esteticii și ea destrămându-se
Aidoma funiilor de fum din siajul avioanelor cu benzină

La cota de avarie și factor de risc al Prăbușirii
În aparentul jos al răsucirii în looping accelerându-și moartea
Tu, până când voi fi tăiat de la sursă
Printr-o aritmie un glonț cu circuit închis prin sângele captiv
Sângele meu combustibil fosil epuizabil
Al descendenței îndelung contestate de conchistadorii cerului.

Un delir de care mă sprijină virtualul compozit
Ego secerat și din nou încolțit

LA LUCE NERA

Ea arde-n doar clipirea de smarald
A unei dulci priviri ce te pătrunde
Dar parcă arătând, mai mult ascunde
Văpaia sufletului care-l scald
Se-arată însă doar se-ntrezărește
Dar e de-ajuns să nu i te mai smulgi
Ca țintuit de –un joc divin. Dorește,
Și prin tăria lui i te divulgi !
Dar nu-i iubirea-ntreagă, cât se-ascunde
Partea dorită, celei ce-i răspunde .

Ascunsul tace-n orice-ar vrea să strige
Magnet fluid, te-alungă și te-atrage..
E-o mușcătură rece care frige
Iuțeala uităturii celei drage
Deochi de uitătură, leac pierdut
Sau scufundat în mintea cea bătrână
Zeu subțiat, daimonul nevăzut
Ca vraja ăstui vers ce te declină.

E-al Noptii Dor și Foame
De Lumină.

URARE DE ANUL NOU 2007

Doamne, poporul român e prea visător și credul
S-a dedulcit istoric la amarul răbdării cu veacul
Și-i străin acasă la el tot săracul...
Taie-i bogatului înavușirii prin furt proțapul
Scutură-l din cârca mulțimii, dă-l de-a berbeleacul
Retrimite-l cu ramburs pe-o Lege la dracul

Zgâlțâie-i copacul și strică-i cuiburile
Țepuie-l cu prepeleacul
Golește-i visteriile
Și dă copiilor sârmani jucăriile
Iar bătrânilor, bolnavilor și înșelaților,
Nu pârlouaga, ci confiscatele conturi prin rapturi
Și memoria sigilată în arhive pe rafturi

Fii tu CEL DREPT și CEL BUN, CEL VITEAZ
Nu Cel Rău, Cel Groaznic, Cel Haz-de-Necaz,
Strică-i cuiburile și scurtează-i picioarele
Să nu se mai poată așeza-n acareturi
Și nici îmbuiba cu opulență și marafeturi
Nici parveniții, nici tuzlucii, nici beizadiții
Care demagogi invocă clientelare justiții
Fă-le oasele grele să nu-l mai ridice în slăvi
Lingăii, ipocriții și spăimoșii deliranți de otrăvi
Pe care ni le vând drept leacuri
Logoreicii, buimacii și salopetele-n fracuri

Răsuțește-le isprăvile să le intre în carne
Propriile unghii, ca ghiare,
Strică-le prea - sătuilor nesătui
Sărbătorile și dă de lucru că șomerii sunt destui
Celor ce vor să câștige cinstit răsplătit
Nu prin străini, ci în Patria lor, de români
Așa să ne-ajute Dumnezeu și noi înșine
Înșine nouă stăpâni .
Iar dacă suntem cei ce suntem
Adeverește Poporul Român
Întru Mama Europa ca fiu din milenii,
AMIN!

VACARMUL

Vorbim de fapt de singuri vorbim deodată toți
Nu ascultă, doar auzim, ca larmă,
Singurătate spartă în cioburi și sub roți
Singurăciune oarbă ce în auz se sfarmă

Polisemia asta e-o cârtiță sub glod
E o altfel de surzire ce strigăte propagă
Polisemia asta e- un biet miriapod
Târându-se-n poelmici, discursuri de paradă

Se răsuțește verbul căzând în adjective
Stârpită-i și prăsila căzută, și lucrarea,
Vorbim a sfărâmare, nimicuri guralive
Mișindu-ne din foarte retorice motive
Că ne-auzim prin strigăt, ca-n uragane, Marea ...

Zadarnic ne-am mai cere cumva să încetăm
Vorbim de fapt în moartea încetinind- o - n carte
Dar numai iluzoriu: visând comunicăm –
Doar iluzoriu scriem, vorbim închiși în parte...

CÂNTEC LUDIC

Urmele de păsări pe omăt
Sunt rudimentare apocrife
Astfel versul pentru un poet
Este sufletul sculptat în glife

În imensitatea unui câmp
Oglindirea ce se-nseninează
Să răzbune Sacrul Anotimp
Înflorirea iarăși germinează

VINUL CEL VECHI

Vai lume cum trec anii
Prin noi
cu plugul greu și
tot mai adânc
înjugat la zloate și vânturi
și ploi

Vai lume și greu mai răsare
Din ce-au semănat
Și-au uitat necules
Răzlețitele veacului ide solare
Și grăbiții cei jafnici
Prin lumești calendare
Suflete tu cu ce te-ai ales ?

Pe tine cine te alege culege
Când secerat vei cădea ?
Vai lume din spicul cel straniu
Cine în cer cozonac din cuvânt

va mânca ?

Doamne fi binevenit
La Cina cea de Taină
Vinul cel vechi e din inima-mi grea :
Vindecă-ți de oțet cerul gurii, Părinte :
Bea poezia mea !

VISUL

Energie gândită
Pură coborând blândă
În liniștea sferică
Bând laptele ierburilor
Lumină migratoare
Pe aripi de fluturi
Energie visată / Memorie
Din afara gravitației
Dezlegându-ne
prin nespuse de dulce smulgere
orgasm din teluric
fotosinteză a sufletului
radiestezi
straniu din care se înfruptă
ființa trezită-n cunoaștere
înflorirea ca fruct gustat
sub interdicția sinelui unic .

Toate cărțile tale sunt/ Visate.
Basm visat/ vindecat
lumea.

ABELCAIN

(în codul lui Soeter)

Nenopți ce ard și-n mine pier
Eu cânt cu inima mușcată
De prea iubirea vinovată
De-Abelacainul prizonier

Nori mincinoși cum se perindă
Multiplul chip prin felurime
În insomnii să ne desprindă

S-ar smulge dar nu știe nime

A cui din doi tăiat i-i vina
Și-al cui războiul fratricid
Și cine-a omorât lumina
Pe jumătate negru vid

Din care om s-a plăsmuit
Din Tatăl Singur ca făptură
Dar vai gelos s-a răzgândit
Presus de dragoste și ură

Nenopți ce ard Abelcain
Răbdând ce ne ascunde stigma
Întru cunoaștere trăit
Spre a muri sporind engima

A răzbunare din ce-i rău
A nelumire vânt sub coasă
A doliu nins pe curcubeu
A orfanismului din zeu
Tu taci, femeia mea frumoasă

Zadar să-mi țină de urât
Zadar întru singurăciune
Deșertăciune infinit
Abelcain deșertăciune.

GNOSIS

Tu care vezi cu-adevărat
Focul
Arzi odată cu el

Te uiți
Pe tine însuți te uiți
În apă
Curgi odată cu ea

Ari și sameni țărâna
Transcenzi odată cu ceea ce semeni

(Cum din interiorul sferic al
textului/ răsare Luna)
Sinea și Sinele-s
Gemeni.

**GHEMATRIOS
SAU NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ**

Flori de măr mușcat sărut
Lângă rai din ceea parte
Sâmburi gemeni număr mut
Doi tăiat cu viață-moarte

Din mireazma lor rozalbă
Suie răsucită- n grai
Iederă cu frunză dalbă
Mănăstire-n zvon de nai

Pe cămeși de zei cu scrisuri
Ninge sferic secerând
Din venirea peste visuri
Gând de dincolo de gând

Opt culcat șerpește-n sine
Auriu binar zburat
A lumire-n trup se ține
Eu cu plugul l-am tăiat

Și bușni cu grâu din soare
Spicurat multiplicat
Leagănă-te roșă floare
Sânge-amar la secerat

Pita zeilor răsună
Vine frângerea mireasă
N-am mâncat de-un veac și-o lună
Mi-s departe-n cer de-acasă

Soare-Apune mă răzbună
Peste miriștea arată...
Opt tăiat iubit de lună
Patru-n doi și Unul, iată !

RELICVARIUM

Fiind muritori nesațiul nemuririi
Și-al învierii sens sădit de vechi religii
Unei naturi străine însăși Firii
Par s-apartină Ființei ca vestigii

Atribuite-n stigma delirantă
Fugarei felurimi răzlețe-n moarte
Ce saltă și revin ca o constantă
În aparența-i imediat-departe
Un gol lovit de clopot crește-n mine
Și din ecou ecol frânt revine
Sporind ca drumul-n urmele întoarse
Pe răsucite strălumini și arse
De dăruirea lor căutătoare...
Al insomniei zeilor îmi pare
Ramificat vlăstar se mai extinde
Cum un multiplu straniu prin oglinde
Caleidoscopul labirint, transpare
Splendoarea prin tenebre doritoare
De răsărit și dimineți în floare
Un chip demult iubit trădat de-o boare
Se-ntorc pe țarm dumnezeiești suspine
Sfărmatul sedef stele spulberate
Pe care-ngenuncheat în visul fără tine
Nisipul le prefiră pe altare
Tot ce-am văzut frumos trăiește-n noi
Noian de oglindiri decolorate
Reînfloresc duminical altoi
Ecou genezic, doruri vindecate
Trezii spre lumi restrânse la durate
Pe diferențe reciproc furate
Se zbat și se alungă repetate
Himere, noime, stigme, reci păcate
Sunt cum n-ar fi, iluzii colorate
De-un Joc Incognoscibil
Viu prin toate
Ne oglindim Ființa, vii, în toate.

MIRACOLUL

O! Ce miracol! Mă trezesc, reiau mișcarea
îmi botez privirile mă spăl pe dinți beau un
ceai de măceșe plec în oraș dau binețe schimb
priviri culeg castane dau ipocrit un bănuț
mâinii cu bandaj fals și sânge de email
trec dincolo când îl văd pe călău aud mierla
încă mai cumpăr reviste încă

mai public poeme
mă gândesc pe mine însumi
mai puțin mă gândesc
am un plan cum să nu mă mai
omor cu scrisul
lumea e-n mine merg pe străzi
care nu m-au iubit de copil
ce miracol mă adulmecă ramuri blajine
o floare - cădere ca smulsă
un tril
ploaia a șters
urma de sânge a micului prieten strivesc o
lacrimă răspund la scrisori uit numele morților
ale viilor le mai greșesc îmi cer scuze oricum
ce miracol, Doamne, antimateria totuși există

ABELCAIN 2

Abelcain semantic zvon
În Egregor ciclotron

Sus de troița răstignită
În Nenoaptea Celui Basm
Dezlegat-am, prin ispită
Agonia din orgasm.

BOCET BĂTRÂN

Pruncul plânge la născare
Plângem omul la plecare
Îs prea multe cimitire
Pentru multă mortiubire
Moartea ce trecut nu are
-i numai moarte viitoare
Numai moarte
Viitoare

Râde cântă scrie doare
Duh strein bocet bătrân
Pe pământ și sub pământ
Mai mulți morți ca viii sânt
Cine-i numără nesfânt

Vorbe-n frig și vorbe-n vânt
Necuvânt de sub Cuvânt

Necuvânt
De sub
Cuvânt.

Au dorule gol mormânt
Prau și pulbere
Descânt
Prau și pulbere descânt.

CAIET DUMINICAL

Ei explorează lumea
Tu explorezi/ lumina

*

Sunt cel ce cred că sânt
Gândesc pământ
Sunt urma unei brize
-ntr-un descânt
lumină neagră sânt
și ning și cânt
orgasm prin înflorire
verbul sfânt
însufletire și desmărginire
din tot ce-ar vrea murirea
ca să-nvie

arderea-i putreziciune
spaima fiindului răpune
ființa plânge la născare
moartea nu e ci doar pare
frig ce arde-n necuvânt
sunt ce sânt
devin ce sânt

uite, cânt !

*

Arderea-i putreziciune
Oxidare a luminii
Uite cum se scutur crinii
Dar mireazma lor transcende

Nimb rozalb și care vede

Arderea-i trezire-n lume

Înflorirea arde moarte

Înnoind ca rugăciune

Cea lumină neagră-n carte

Sfânt mă dori

Cuvânt, ca parte

Zvon creând în operă

Un ecou flămând de sine

Ah, cuțit care mă cântă !

Arta mea în zori se-ntoarce

Draga mea de te descântă

Partea mea rodind dorită

Ia-mi pulsația din astru

Ocrotit altar sihastru

Zoroastru

ARTA POETICĂ

Toți numărați ce te-au cântat

Femeie semănară-n al meu song

Uimiri prin care-n vis m-am întâmplat

Treziri prin care-n lume bate gong

De nelumire și de zeu trădat

Au vino-mi ca din mine-mi răzbunat

Să-mi iar cunosc culoarea și esența

Tu mi te-arăți cum Dumnezeu prezența

Prin a te- ascunde-n mine înc-odat'

Sunt beat de limpezimile stelare

Sunt viu de tine ca prin munți ecoua

Vezi cum serbare-mi este fiecare

Vorbire ca-n icoana florii roua !

*

Ce spunem s-a mai spus dintotdeauna

Nimic n-.ar fi de n-am sili a spune

În felurimi,cum bunăoară luna

Din metetext cum suie răs- apune

Cum spunem de ne spunem noi pe noi
Cum trilul sare-n straniul din elitre
Cum moartea lucră-n mine-acum prin filtre
De armonii astrale și noroi

Arta murind e cântec nu-i adio
Și nici adie nici nu se îndură
De la cuvântul ars până la gură
Bătrâna taină vom descoperi-o

Invenție mi-e Arta! Zee pură
Străpungere de verb și jar spuzind
Luminei preinfarct .
Cu nemăsură
Se- agită- n mine Ființa strălucind.

*

Străpung lumina neagră, miezul viu
Ce-i al vederii nevăzut revine
A se-nfrupta din străveziu
Zvâcnind precum colorile divine

Din curcubeu văzut cu doar o parte
Cea văzătoare, făr- de- moarte.

S-ating iubind aproapele-n departe.

ARD VIU

Străpuns prin cuvânt
Și-n culoare spărtură
Vis ca făptură
Cuminecare
Îmi ești femeie
Înduminicare
Lumină ce respiră la ajun
Fiirea să-mi răzbun

Desfid cest gust de zeu și canibal
Ce l-au jertfit cei vechi ca frenezie
Jurați pe sânge de cuvânt
Străini
De naos osuar melodios -
Ard viu în poezie.

CERUL ÎNSTELAT

Zilele-noaptele cad ca măgelele
De pe deasupra cerului greu
Tot așa se scutură stelele
Ca merele coapte pe lepedeu

Parcă mai repede parcă mai grabnice
Rostogolindu-se-n Marele Hău
Tot mai departe sub negre harapnice
Turmele, mieii lui dumnezeu

- Uită-te- n sus, dar e jos ce se vede
Cerul boltește dar nu e rotund
Sapțiul și timpul trecut resuccede,
Cugetul vede ce stelele-ascund ...

Doamne-n pădurea cu stele -n cuiburi
Viu m-aș întoarce, treaz aș visa
Scutură Noaptea ciorchine de struguri
Chiar în livada din neliniștea mea

Pom fructifer din Grădina Cerească
Smuls ca să zboare, singur te-ai smuls ?
Cine-ți culege fructa domnească
Ultima,-n zbatere cu vârful în sus ?

Cine te scutură parcă s-ar smulge
Cum tatăl când moartea-l muri
Cu privirea departe parcă vrând a străpunge
Cuțitul cu sângele, fiu al meu, știi?

O SUFERINȚĂ ÎN SUS

o suferință-n sus e poezia
ți-nlocuiește viața, o devoră
pe cei mai mulți i-a dus în nebunia
puterii, oarba, vitrega ei soră

virtute nu-i. nici foamei mană sfântă
din adevărul ei în om coboară
cu frumusețea morții care cântă
la secerișul zeului prin fiară

o suferință-n plus e poezia
doar Timpul știe. Trestia măsoară
cât suie focul dăruind stihia
acelui straniu dor ce ne omoară

cu fruntea-n vânt poetul e catarg
fugarnic Timpul peste gând vreodată
bogat năvodul uneori din larg
culege câte-o stea adevărată

în hohot când Limanul se arată
cei rari se întorc
nu mai vin niciodată.

VARA TRANSILVANICA

Sus vara-i de cobalt, de platină,
ochii cicoarea ți-i clatină
dulcele febrei, roșeața
macilor le seceră viața
galbenul arde și fură
roua din lacrima pură
îngerul vine spre seară
freamătul șovăie-n ceară
de fagure... Sacru duios
scutură scrum luminos
culcușul prin grâu să-și aline
vântul ce miroaznă de pâine
fă-mi așternutul și mie
zeu secerat, Poezie!...

MONETĂRIILE VÂNTULUI

Deoprezenta memorie a viului
a păstrat intactele Aúrele transilvanice
tot mai rari fântânarii spre cer
se arată sub strania lucrare și pier
sub a numelor maladie
o altă lucrare adie,
blondă stihie adie
împresurat în octombrie
uitat aici de

cine știe când
dinspre pădurile înstelat murmurând
un zeu împădurit mă cheamă acolo
în monetăriile marelui vânt
de la nord
“- Îngropați-mi ființa și chipul
cuvinte bătrâne, frunze din rămurosul Fulger
graiul și memoria în exil, în extaz!”
strig și nimeni nu-i, nimeni!
numai cer fără leac, înstelat, înzăuat!
fruntea mi-e grea ca o piatră în râu
în adâncul și limpede și grăbit
prin cunoaștere
la secerișul de umbre am fost în zadar
în ulcioarele melcilor, pe miriști apocrife...
în magnezica iarbă un popor de furnici
asediat de privirea-mi își grăbește războaiele
ca și cum mi-ar bănuși existența
aidoma Dumnezeu ne reumple de taină
să-i suportăm prin neliniște sacră
aparentă absența?

COCHILII PE ȚĂRM

- la Midia

Zvonul suspinat al furtunii
a locuit în sclipătul lunii
și subțiat, până raza-l sorbi,
redeveni fluture, tril de gene.

Amintirea ta viu cu mine vorbi

*

Viorile mareei desculțe
Râd pe vânt rupt legământ
Sfărmate cuvinte pojar
De la cenușă la chihlimbar
Ah, goliciunea ta
Culege dimineața lumina rănită.
Adio-n mâine, hohot
Desbrățișat ce suie
Cu soare-n gheare. Amiaza-i

orb albatros: pe spate
înzăpezitul nume
de aur înghețat
Căzut în suflet cuibul
Ars, urma din nisipul
pe care-n dimineața
spre lume mi te-ai dat.

*

Sălbăticit păunul e durere
ca strigăt al luminii
Din țipăt cade noaptea
ca un delir murind
De sub genunchi zăbranic
destramă iarba mării
morminte verzi și zare
la tropicul zadarnic
în care ne-am pierdut

*

A nu arde rug Mării
Băui numele tău
troienit în ceramică
îmi băui memoria
dezvățându-l pe om

bocet doliu pe curcubeu
zbatere fără umbră neagră lucire
lumină scăpată din gheare
acolo sub stelele joase
adulmecându-mi prezența
cochilie nautilus craniul de Yorik
licărind mă doare
melodios răsare
i se văd nervurile oculte
suturi grabnic cusute
pulsând harta înstelată

amforă rostogolită
la genunchii zeului

**FLUTURE MURIND SAU TRECÂND
ÎNTR-O ALTĂ DIMENSIUNE**

pe filamentul umbrei
un fluture zugrav -
punct de lumină neagră
și colorist bolnav -
scânteie rece saltă
pe cearcăne de vânt
să intre-n piatră arde
la mine sub cuvânt

DULCELE FRUCTULUI

de dinaintea sărutului
a fost mușcătura

alegând numai
fructele dulci
și viermele știe
transcede

uneori viespe
alteori libelulă
rareori mirezma prin care
te vede

ANAMNESIS

Ca văzut din afară din sus
Înflorind imprudenți
a doua oară din chiar
urna iernii trădării
Zumzăie sângele freamăt cu
umerii subțiri ai Elfului
Umbră memoria viului
în regresiu
semiotica harului

clorofilă spre sânge sub
De aur elitra bondarului

Împrejmuind sanctuar unui
rug înflorit în exil și cea
dezordine a pietrelor
oarecum gândită
și al câtelea val
uitându-ți numele?
Amintire ca văzul orbilor
Dulce hrană luminii ce nu mă aude
Paloare cu straniu în ea
Ardere magneziu al luminii
Infra-seism care de sunet
Zeiesc mă reumple
fruntea mi-o întrerupe
meridianul frunții mi-l
întrerupe
nu voi muri dinspre lume
nu vei afla când și cum
Îmbrățișarea ți-a fost jumătatea
Cealaltă doar fum.

Catapeteasmă sfâșiată
De crabii și vulturii iernii
Niciodată ca niciodată
Suferința din zvâcnetul cărnii
În orgasm prelungit de maree
Vaier sacru de vânt, de femeie

POSTLUDIU

Parte cu nevăzutul în moarte
Încă viu țipătul ei
cutremurând întunericul
care hrănește
luând pradă
ecoul.

*

Culorile sub noapte îmbătrânesc
asemeni suferințelor celor iubiți
prea târziu a primi ce se dăruie
ducea-te-aș pe sub păduri

să îți dăruie ce îmi furi !

pierdere visând ca trează
spaimă sclipăt de turcoază
sub cuvânt tăiat vânează
înger răsucit de-o rază

*

oceanicul egregor de ființe abisale
reverberând-n genesa făpturi. Nevăzător
Albastrul frig captează doar scânteieri astrale-
Ființa fragmentară pulsează-n Athanor.

*

Cuvinte care văd.
Își află substanța fugară,
un sclipăt de aripă-naltă.

URBARIU

În orașul vostru
Nevropatia chimică
Oxidează fluierul mierlei
Fisura bătrânei spaime din
bronzul marilor clopote
rostogolind sânge străin
de la Innsbruck
vai, unde sunt zăpezile de odinioară
unde arhivele în care nu s-a zdrențuit
indigoul și foamea părinților

Umbre descărnate se perindă
Prin iubirea poetului mâncat de
Cuvinte
Nu-s goluri ci clopote dezvățate
să urle.
Frison de aur mi-e ultimul gând
Zvonind după ziduri rumoare
Și purpură vană
Cum nici n-aș fi fost. Ca și cum inventat
Sufletul unuia își respinge
Miracolul.

CARTEA ÎNGHIȚITĂ

De foarte departe văzui un
cosmodrom în ruină.
Arborii urmau liniile azimutului zburat
pistelor războiului îndemult secerat
de cei fără umblet prin moarte.
Acolo șezum și ne plânsem
În pagina smulsă
Din carte.

*

Vezi încleștările celor tineri
Ca tresăriri ancestrale destramă
Rodul din ultimul spectru
Nedeslegată ni-i sorgintea

PIESAJ CU ABSENȚA TA SAU BOTEZUL LUMINII NEGRE

Ferice de cei care scriu nu ating
Ei pipăie rana doar prin imagine
Este un timp ce se vindecă. Ning
Vechi utopii în paragine.

Ca niște șoareci de praf –frații corbilor-
Vrăbiile comunitare ciugulesc
Darul orbilor.

Lumina neagră fie numele tău
Carte mai tânără ca sufletul meu !

Înalț acest zmeu colorând întunericul
Se tânguie-n mine ca viul
Etericul.

Ferice de cerșetoarea cu pruncul
și de beția cu apă sfințită .

Iată, numele meu e mai viu decât mine
Și, iată, binețe dau răului dorinței de bine

Binele pe care îl fac în ascuns
Să nu se răzbune cel răstignit fiind /și uns

singur suind pe răscruce:
Străpuns.

Admir ceea ce ieri nu doream
Nu-mi ascund nici greșeala, nici neamul
Din care greu se scutură globulele roșii
Și trilul se stinge
Cu epitalamul.

*

Lumina neagră e un geam răsturnat
În care ninge chiar moartea
Încetinind cum vitraliul lumina
Nemaivăzute, răbdătoare de iarnă / culori .

Curg invers nunțile
Și funerarele știri
Zvonuri, plecări și veniri
m-am văzut dispărând după colț,
e r a m e u:

Mi-a străpuns limpezimea
dacă nu Dumnezeu
atunci cine? De ce?
Înterupt ca un fulger
Privit de-o frumoasă.
Și singur m-am dus
Ca purtat către casă
Cel mai singur dintre voi
Ci nu-mi pasă. Nu-mi pasă.

Numai pictorii și bufnița mă-nțeleg
Bufnița celuilalt spectru
Pe care a văzut-o sufletul meu insomniac
Sus, pe dealul Sânpetru.

*

În cangrena căzutului nimb
Smogul eșapamentelor
și al glorioliei locale
Bem apa fricii și mâncăm pita foamei
Insulta ființei și necruțarea de trup
Necropola și lupta dintre materie și spirit
flașneta mercenară și norul de corbi
hierografia solstițiului și trubadurii
eclectici

frenezia artelor în metastază
umbra norilor mușcând fruntea
pe care muntele nu o mai înalță
poezia cu autostop geamătul mimat
strecurată în cont pielea șarpelui
Moira cu numele tău subțiind ultim sânge
În acest poem care râde când / Plânge
Am scris din cuțit melodios
Acest cântec pentru mine frumos.

*

Cumva solemnă, distrugerea
lucrează în plină zi.
O anume înstrăinare se apără.
Drum în retragere sânt
Lumină neagră-n cuvânt.

*

Prin pagini suspinul ce va urma
Este doar floarea murind smulsă, da

ÎMPREUNAREA

Hai, femeie-n așternut
Nu minți c-ar fi păcat
Știu ce treaz am fost visat

Nu e Omu-ntreg ca parte
E femeia jumătate
Mi-s bărbatul, jumătate

Știu și stelele din noapte ...

Uite luna, vino-n pat,
După lume nu te lua
Lumea-i naștere, *voila!*

Dă-mi sărutul sublimat
Mușcătură. Măr mușcat
Sămânțos din vârf căzut
Doborât de soare mult

Taci s-aud cuvânt prădat
De din jos de rai ghimpat
Impreună nu-i păcat

Ne-au mințit, ne-au înșelat,
Îngerii căzuți vicleni
Poate geneticieni -
Omul nu e vinovat

Uite, luna arde-n sat
Piatră –oglină frig zburat
Hai, femeie, vină
-n pat
Nu-i ce credem niciodat’

Luna-i soare reflectat
Taci, oglindă,
suspinat!

STRĂPUNGAREA

*Meridianul frunții mele
Străpunge pulsul unei stele ...*

Tot ce-am trecut în mine port
Nici rău, nici bine, umbre îs toate
Nimic stagnează doar un resort
Ca o himeră ce-ți sare-n spate

Concret ucide cu fălci abstracte
Părelnicia și înnebunirea -
Zvon, felurimea lumilor toate
Saltul te smulge-n zboruri tăiate

Sacralizează straniu dorința
Poartă războaie toate-ntre toate
Foamea substanței prin neștiința
De sine a cunoașterii adevărate

Nu e din tine deschizătura
Mila-n natură n-o vei afla
Mila-i umană, dragostea, ura,
Arderi concepte estetici precare

Agonizează ceea ce este
Ah, realitatea-i doar o poveste
Uită- te-n luciul apei aceste
Imită abisul talazul pe creste

Traiul ni-i raiul infernul ne pradă
Trădează cunoașterea și se resoarbe

De ce omenimea adoră să creadă
Și nu vrea să vadă luminile oarbe?

Și nici nu ne smulge nici nu se taie
Urâtul nici cântecul, Doamne, nici râsul
Prea multe ni-s crucile și-o cucuvaie
Mai oarbă ca ziua străpunge abisul

Pe cel ce rămâne iluzia-l plânge
Pe cel din Adio ni-l stinge memoria
Lumina e neagră străpungerea ninge
Cuvintele iarba povestea istoria...

MIEI DE JERTFĂ

Turma bătrână coboară din munți
Cu miei numărați spre tăiere
Au glas de copii, întâii născuți
Ca jertfă promiși de-nviere ...

Pădurea-n pârjol se despoaie jelind
Și vânturi tomnatice vuie
Păstorul și câinii coboară-n colind
Și Steaua din veac nu mai suie ...

Vai, miei de jertfă-njunghiați tămâind
Miei neânțărcați neprihană
Păstorul nu știe ce miei murind
Împroașcă omătul cu-o rană

Ard focuri pe vetre de veghe-n zădar
Prin veac numărat al răbdării
Din munți cade luna tăiată altar
Și-i iarna prin Basm, a uitării...

ÎN DELIR PE SUB RAMURI COMPLICE

Acel cineva întrerupt între ei -
Despicat în golul brațelor lor
In illo tempore
Androgenul sălbatec.

Nimic neprădat sacru-n cunoaștere.
Arde / urma de rece lumină
Și naște prin facere – naștere.

ULTIMUL CORB HERALDIC

Corb cu voce spartă-n vânt
La Uroi pe alb catarg
Vâslă neagră de mormânt
Smuls pădurilor din prag

Corb heraldic beat de cer
Sus în hruba din ruine
Aur înghețat pe fier
Ochii-ți orbi sclipire cer
Din legendele Corvine ...

Corb bătrân fără pereche
Ouăle-au crăpat în stei
A murit corboaica veche
Puică n-ai sărman holtei

Hăuri jos și sus resorb
Veac dogit venetic sorb
De sub clopote veac orb
Zbate gheare ultim corb

Croncănind pietroi zvârlit
Dai ocoale-n gol spurcat
Înghețată- n asfințit
Sparge luna cuib prădat

Chiuind sub moartea ta
Suie zmeul să-ți doboare
Aripa bolnavă, grea,
Corb bătrân, iubit de soare.

Dealul Uroi, Simeria, 2005

PLANETA

(pionierilor spațiali)

Suntem o navă cosmică prin Spațiu
Călătorind pe timpuri circulare
Care refac Spirala cu nesațiu
De ani luminici, pururi rotitoare

Și cine știe cine și de unde
Cu gemelarul dor ne-o fi lăsat

Răsaduri ale cosmicelor unde
De Arbore al Vieții-nrămurat

Duratele răspund cu-a lor măsură
Dintr-un Eon de hiperboreeni
Ce-au poposit lăsând progenitură
Temponauți și zei galacteeni ?

Cândva, la răsăritul ce apune
Ne vom întoarce-Acasă cu-o flotilă
De frați și de surori, planete bune
De-a scrie prin geneze-o altă filă?

Din miliarde-o pagină-ntr-o Carte
Care parcurge Timpul ca Lumină
De sine doritoare, fără-de-moarte
Viața care-a fost, să iar să revină

DEZGLEGAREA

Rug rugăciune
Mirezmare-n rune
Vatrei din minune
 Mantră în teandă
 Râs cascadă tandă
 Din aval meandă

Sincronii rănite
Spaime care rîd
 Sorb de negru vid
 Puzderit de aștri
 Tânguit de-a taina
 Murmur aina-daina

Rămuros ca foamea
Ființei întru sacru
 Vorbire singură
 Melodios eu însumi
 Rob al binelui
 Sinea-mi cum sinelui
 Rob dinadinsu-mi
 Să mă smulg din
 plânsu-mi

rug rugăciune
jar mâine tăciune
ard de tot lumină

dornică spornică
rodnică dornică
 din melos păstrat
 sieși cetluit
 de fiară iubire
 cu inel de mire
 gură de clopot
 iederă zidire
întru mănăstire
frunte
arc al vremii
 craniu și altar
 miruit în Har
 fericit răzleț
 cu sămânță vie
 Logos înjunghiat

UN PARADOX

Sum specia suntem cei ce uitarăm
Întru supraviețuire
Învățând reînvățând prin
dezvățare
în parte specializând moartea
precedențelor
întrezărim în trecut
probabilitatea lui mâine poimâine
un apoi-al-lui mâine-așadar

smulși de stihial
între apollinic și reminsicente zeiești

între căzătura purtătoare-a luminii
și abelcainul fratricid al rușinii

subliminal întru spirit
roiului galactic infinit în reflectare
fractalic se spune
o distanță absurdă între
pleiade și tulpinile de / viruși

Specie a originilor pierdute
Prin scufundare

Zei - Cimpanzei - Omozei

Fileră eclectică
Reminiscentă temposferică
Insuflețire migratoare

**AUM MANE PADME HUM
IN SEPTEMBRIE ANTUM**

- se dedică alor mei

Prodigiul toamnei jeruie peceți
Și-n teascuri arde tulbure solar
Eu cine încă sunt, culeg bureți
Știu care-s otrăviți și care par

De spaima din cuvinte nici tresar
Mustesc de-acel extaz de sub cuvinte
Nu se sfârșește părintescul har
Nici roiul de izvoruri streiuri sfinte

Îmi râd de moartea care chiar acum
Când scriu ce scriu ori cineva mă scrie
Lucrează ecologic... Padme Hum
Când nu voi fi, voi fi prin poezie.

DIFERENȚE

Cea dintre ochiul stâng și cel drept
Diferența dintre stânga și dreapta
Robia stângii determinând
Dictatura drepteii
Și veceversa

Diferența
Coincidentia oppositorum
Că suntem toți fiecare
Și suntem împreună singuri

Eul reflectat în tu
Oglindirea ce de fapt e
Respingere

Diferențe pe constanta
Resentimentului de bază

OPINII PERSONALE

E bine să nu faci răul
Cu știre ori fără știre

Să devii
Prin aceea că uiți în parte
Cine ești
Zilnic
Și că buna parte este absorbită mereu
De partea confuză tangentă
Prin atingere ca efectul
Empatic în arte
Prin rugăciune sieți
Ca reprogramare
Subcuantică.
Omul este o ființă
Care devine ceea ce crede că este
Devine ceea ce cu ardoare
Își dorește.

SOFISMUL DILEMATIC

Eliade ne definea
Animale religioase
Cel din Weimar altcumva
Etcetera
Numai că unitatea nu
Are cum defini multiplul
NU ARE CUM
- Albert Einstein
de-aia scoți limba la lume
Nu-i așa ?

Cu tot respectul
Magisterilor,
cu totul respectul
numai că diferența face legea
și legea astfel se răzbună
prin aceea că
omul nu-i omenirea
și fiecare dintre noi

este fiind
Altcineva
Altceva ...

MODUS VIVENDI

Modul compozit în care moartea
Determină ne fiind
Efectul reciproce dorințe
ca foame a materiei de
inteligentă

: în natură toate ființele
tind a se anula reciproc
prin copulare prin magnetism
prin empatie prin germinație
prin disimulare întru
celălalt
întru altceva
altcineva

COSMODROMUL

Ca mișcată ondulatoriu
Sub apele trezirii dimineața
O hartă stelară
Freatică sub fruntea ta
Pulsatorie hartă
A unui cosmodrom
Săgețile luminilor
Nemaivăzute culori

Și suspinul ca o
trepidație
smulgerea din tirania
realului.

ABISALE

Noaptea universală
Umbra uriașă a stelelor
Nevăzute din cauza soarelui
Camuflata
Umbra în care pulsăm
Furnicătura dintre frunte și
Umeri
Brațele suspendate
Ca niște smulse rădăcini
Răul de abisal

Vibrația pietrelor din râu
Vibrația celor din afara lui
Dimineața gândurile întoarse
Mirosind a stele
Și uneori tu
Alături străină ca o vietate
De alge

Sperma izbind pereții
neantului
panspermie transcendere
timp spațiu materie ființă

Zero gravid de doi
Întru reîntremie
Spaime de sine ale neantului
Increat prin cădere
vizibil
iată glifa împerecherii
și optul culcat
urobouros teluric în salt
ruptura smulgerea zbor devenind
delir în aparentă dezordine
irepresibilă Foame reciprocă
între energii fragmentare
a reîntregi Unitatea

strecurați printre fisurile duratelor
semințe ale ierbii plancton trans-luminic

spaima gigantismului de infim
cum bunăoară acest ciclic orgasm al
materiei cu foame de spirit
orice împreunare este un viol
penetrație scară în
bucla de timp
îngenunchierea și biochimia re-generării
metaforia depresiei gemelarul morții somn
enteleheia și epifania cărnii
rugăciunea aceasta răsturnată
cu fața spre stele a femininului
cu încleștații dinți ai bărbatului
întru plasma țărânei

să se scuture lapții ca stelele-n frison
să se resoarbă numărul în probabilitatea
prielnică
- e un ravagiu perpetuum al
Hazardului
Legea
 Scâncet de stea nou născută
Revelație în mister a misterului
 Sperma umanului mulsă de elohimi
Spermatozoizii din mezozoic

Vioi războinici
cu miros puternic suboceanic
interregn
de icre
de roiuri interglaciare
ghirlande de lumi

Orgasm infinit genezic
Înghițindu-și sorii și sistemele

Urlet al Luminii
Violând Tenebrele tulburi
Și dornice
De limpezire de transparență
De vis

Regenerându-se prin suicidare
Devorând a învia

Ubicum cosmic genocid / care naște

VIBRAȚIA ALTZHAIMER

Cioran și Nietzsche bunăoară
n-au scăpat de consecințe
Vibrația neagră alzheimer
Scrierea duplicitează gândirea

Rădăcinile se răsucesc
Spre origini

Un arbore înstelat
Ne zboară și îi suntem
Păsări

Substanță cu straniu oniric
Foame a departelui de aproape

Atracție întru transcendere
Naștere a singurătății
Dizarmonie care urlă
Întru a redeveni murmur cosmic
Simfonie dumnezeire

Iluminații cei iubiți de Noapte
Săgetați de vibrația neagră

Dar arta nu este știință exactă
Întrucât viața nu este știință
Exactă

Deși moartea rezolvă
Relativ problema

PARADOXALUL ENUNȚ

Vibrația ucide vibrația
Pentru a continua
Ireversibilă curbând
Spațiotimpul.

IUDEOLOGII TRIBALE

Ei își spun și acum
Fiii Tribului
Ei sunt ai Făgăduinței
Li s-a dat luceafărul american
Li s-a programat exodul
Transoceanic
Acolo unde Popoarele Soarelui
Exterminate și revalorificate
Parțial pe genom sălbatic
În rezervații

rezervații
(analogii bunăoară cu
transsexualismul artele
clonarderia sau apocalipsismul)

Generații asuprite de
Utopia morților
Au dobândit sado-
massochismul
dogme doctrinei

Mândria de a fi săraci
Noblețea înrobirii
Erosul reprimat ca religie
Erosul refulat ca politică
Oile domnului
Creiere aplatizate ca pagini
De tabernacol

Subliminal cutie neagră
A lui iahveh

Înjosirea lui Avraam
La ordinul aceluia
De a-și înjunghea
Prim-născutul fiu
Ca animal plăcut mirositor
Domnului

- astfel și în istorie

iar plilitura întunecată a

frustraților
reciclată de sociopați geniali
de nostalgici de lichele de sconși
devianțele scursura rupturile
vor viermuri noua ordine să o
resuscite

ceea ce chiar acum
se transmite
prin medii
și se monitorizează
în ceruri.

COGITO

În grădinile suboceanice
Ale dumnezeirii
Creația continuă în măsura celuilalt timp
Arhetipul se-mpreunează cu
Subcuantele luminii reflectate
Unduirea de sus
Oglindește vibrația abisală

Astfel și-n poezia noastră
atentă foarte la stele ghimpate
În plină amiază
Pulsul lor răspunde
Ritmurilor circadiene
Și gelos îngerul melodios
În cel care scrie se zbate ...

POEM PENTRU VALEA SEACĂ

- in memoriam Iv Martinovici

Maestre, nimic
cu adevărat nou sub zodii
Oarecum astrofizica și acest tele / scop
cu numele aproape orbului Hubble
se agită savanții și clericii
în război / iudeologic
s-a calculat că în 2012 se-ntoarce-n sistem
planeta Uriașilor Nephilimi / Nibiru
Ceea ce va determina uriașe distrugeri

Și alte incredibile efecte
Pentru creația lor
A Anunakilor.
În orașul de la picioarele dumneavoastră
Se construiește o eră nouă
Se fac ziduri se mușcă între ei poeții
Locali
Statuie încă nu s-a propus
Nu-s bani la cultură dar au adus de la Insbruck șapte clo
pote pentru catedrala fostă erorilor revo-luției cu hram
schimbat in
Catedrala tutulor sfinților
Titi face ordine în estetica
Postrevo
Lutzionară
i-am omagiat pe dl Isac dl Chirica
și urmează chiar Dan...(va urma)

POEMUL ARDERII

În arte ca și în ardere
Rana împrăștează
sângele

LAUD FEMEIA URÂTĂ

Ferice de cel căruia
Îi cade cu tronc
La așternut femeia urâtă

Numai femeia urâtă
Se dăruie nelăsându-ți nimic
Femeia ardentă
Ca vârful vâpăii albe
Când intră în cer
Răsucit
Femeia îndelung răbdătoare
La trântă cu stihia și frigul din
Orgasmele mecanice
Femeia urâtă mai presus
Decât mironosița
Ea se omoară iubind

Ea este asemenea poetului
Trăiește deodată și viețile altora
Murindu-le în parte
Moartea altora

Eu caut femeia urâtă
Nu femeile care se iubesc
Pe ele însele
Pe ea vreau să o zidesc într-o carte
Pe femeia ce nu se mai teme
De goliciunea umanului
Cu ea vreau să mă retrag spre pădure
Râzând ca talazurile
Înțelegând împreună înfloririle
Și logica reminiscentelor zeiești
Cu femeia urâtă
Pe care natura astfel
O apără de fălcile ipocriziei
O pregătește de logodnă
După ritul de dinaintea
Cuvântului:

vino în noiembrie
să-ți mor moartea
smulge ultima pagină
și intră:
sființească-te Cartea !

„...*LASĂ-MĂ SĂ MĂ PLÂNG...*”

- la pasărea iv

...Trece stagnând și după moarte Maestre vremea
Mai an îți murise înainte poeta carmen demea
remember remember vreme nici vine nici pleacă
scriai poezia despre Valea Seacă
Maestre oarecum tragic oarecum persuasiv
Auto- numindu-te „*paserea iv*”
Cu aripi tăiate și pliscul oliv
Oh, în seara aceea pe umărul meu stâng
mi-ai cerut „*Gelu, lasă-mă să mă plâng
că nu vor veni la adio cum nici la ea
mireasa euridice neperechea întreită a mea*”
iată cad frunzele și cuibul semiotic e gol

Orfeu a trădat-o pe Euridice parol și pașol na
Turbinca
Și s-au înțeleș între ei luntrașul cu dânsa
Tot ce rămâne e povestea și ninsa
Cunoaștere prin iubire de sine ca de celălalt
În acest paradis tranzitoriu în asalt

De pe gară n-au dat jos nici acum
Steaua în cinci colțuri a lui
I Visarionovici - Stalin

Maestre e adevărat dar rămâne un soclu
și sinistrul demagog Necrologicul - Cioclu
parcă anume damnat să își țină discursul
uite-l cum latră la morminte sobolul-mediocru !

adio maestre Iuliu Victor în lume nu-i vremea
remember is September ți-a murit *carmendemea*.

Și ninge pianul bolnav râde cinic vremea / de timp

STRUNGĂ

Țărare dezțărare
Țară-n iar aflare
Hartă-n destrămare
Înstelată boare
 Turmă de iar miei
 Alboare tăiată
 Stigmă-n jur tăiată
Înțarcare de țarc
Ruptură de la mumă
Strigăt din
Paideumă
 Miei de dumnezei
 Zvăpăind lumina
 Jucăuși ca focul
 Sămânțând norocul
Dezvățare de om
Învățare de naștere
Bruscat în cunoaștere
 Reprimit în
 Cunoaștere
Sub trei stele maștere

NOI, OAMENII

Dintotdeauna amintindu-ne ceva
 Neîntreg
Suntem ocrotiți și rezistăm
A suporta experimentul
Și Legea
Nu suntem călători nicăieri
Reisender nach nirgendo

Prin aceea că iubim în toate
Ceea ne numim
 Miracole
Pentru că noi suntem
Miracolul, signor Angelo!
Iar fericirea este în devoțiune
Și-n spectrul
Artelor
În această inefabilă mângâiere
 Sub mâna care a scris
În acest sărut care a fost in illo tempore
 Mușcătură
În milenii
În acest sublim chip sculptat
 În roua metaforei
Iubirea de iubire
Iertarea de celălalt
Ca de fratele geamăn
Pulsația unică în tot ceea ce este viu
 (scarată fractalic)
Adeverindu-l pe Creator; prin aceea
Că pe sine eternul
Se sacrifică-n Operă:
Noi, poeții, știm cel mai sigur.

NOI, GLI UOMINI

*Da sempre, ricordandoci qualcosa
 D'incompiuto
Siamo protetti per resistere
Per sopportare lo Sperimento*

*E la Legge
Non siamo
Viaggiante da nessuna parte
„Reisender nach nirgendwo”
Perche amiamo in tutto
Che chiamamo
 Miracoli
Pero noi siamo
Miracolo, signor Angelo!*

*E la felicità si trova nella i devotione
E nello spettro
Delle Arti
In questa carezza ineffabile
 Sotto mano che ha scritto
In questo bacio che e stato in illo temore
 morso
Nei mileni
In questo sublime volto scolpito...
 Trad. di Angelo Manitta*

POEM

Preaiubitorule, te vor prăda
Cu foamea de trofee idolatră
Instinct de vânătoare-i dogma grea
Ce-o poartă ca pe-o stigmă și-o lucrare
 Preaiubitorule, te vor urca
 Pe cruce, te vor bate-n târg, în cuie
 Chiar arborele vieții fiind statuie
 Prea încărcat de roade, viața ta
Căci loc de frunze nu mai e, iar floarea
S-a înmulțit și-i ispitește-anume
Te vor prăda, e-a foamei întâmplarea
Acestui mit la margine de lume .
 Preaiubitorule, chiar tu ești cauza care
 Le dai prilej prin jertfa ta, să prade
 Și darul, și prinosul la altare
 Al duhului ce-n foamea pietrei cade .

Dragă cetitoriule, văzător sau nevăzător...

După așa visătorii și boscorodiri uneori roditoare, alteori doritoare, după cum zboară semințele și în care anume prielnice țărini prind gheruțe cu sclipăt semantic, adaug ca trezire spre lume acest text lesne captat prin telepatica galaxiei Internet, care tocmai interferează cu galaxia Gutenberg. Numai că nu avem nicecum a ne da seama, numai prin aceea de a cugeta întru aceasta, deoarece Interspațiul dintre sori și toate corpurile cerești este Infinit mare, iar interspațiul dintre boabele de grâu dintr-un spic și cel al lanului copt ce tălăzuie întru pâine este Infinit mic... Prin cuvinte altcumva nu avem cum a spune.

Ne amintim că Arta de a scrie este și ea în parte o Meserie, a ne câștiga pita cea de toate zilele... dar, în țara aceea, pâinea poeților este amară și se înmulțește ca-n pustiu, după moarte... Frate al meu, pâinea asta nu o mănânci, căci mai degrabă te mănâncă ea pe tine...

Cum zicea Ultimii Noștri Bătrâni (dinainte de a fi noi):

„...bietul om, l-au mâncat gândurile!”

Poezia e pâinea care te mușcă, apoi te mănâncă și rup toți din tine. Cei mai aproape, vezi bine. Se zice „om bun ca pâinea caldă...”. Un canibalism ultra-subtil, subliminal nu-i așa? Totuși, după Abel și Cain cu a lor poveste a jertfelor, e mai uman decât înțelesul mai bătrânei ziceri: „...sărmanul om, era prea bun dar l-au mâncat fript!”...

Dincoace de aceste cuvinte – *nu vă temeți de fluturi, că doar nu suntem flori, suntem printre cuvinte!* – Umberto Eco vorbea de sacerdoții barbarilor, noi vorbim de sacerdoți ai Cyborgilor. Nu smintim mințile altora, chiar dacă uneori mai vorbim și în dodii. Uneori cetitul spre seară previne prinde somn fără vise.

Telescopul Hubble m-a fascinat și am văzut cosmonauții savanți cum i-au schimbat uriașa lentilă... Pe ea am avut deodată iluzia că a sclipărit cu iuțeală o Lacrimă... Lacrima Bătrânului Visătoriu insomniac Hubble...

Stelele sunt Acolo, stelele ard și în plină zi, în continuum, ard rotund cercuindu-se în spirala timpului, așadar timpul este și el circular... Tot astfel și textul meu este sferic ritmat întuneric... Cerul este mereu undeva sus, numai că el este deopotrivă jos... Să ne imaginăm bolta lui aparent curbată, ca pe bolta unei Peșteri Ancestrale, firmament pe care elementele ne-au înălțat și coborât catedrale stalagmite și stalactite. În Peștera Urșilor din Biharea, bunăoară, am înțeles deodată relația mea pulsatorie cu Timpul... Și am suportat totuși minunăției că Inteligența materiei este oarbă... Ferice sau neferice, mi-am spus, de făpturile înzestrate cu OCHI, ferice sau neferice de VEDEREA acelora... Ezoteria definise „lumina care vede”: iată, vin și spun că ÎNTUNERCUL vede LUMINA...

...Că de n-ar fi, nu s-ar povesti...

Am titrat aceste text cu gând poetic, visător și conștient că există Astrofizica, însă și ecuația lui Niels Bohr, precum și enunțul „*precum în cer, așa și pe pământ*”... Remember și „*Pentru Dumnezeu în cer o zi este cât o mie de ani pe pământ*”... Și în acest romantic anacronic mod, aduc mulțumiri semenilor mei care mi-au finanțat această a 35-a-mi carte...

Autorul

Mulțumiri sponsorilor hunedoreni ai acestei cărți:

- **Gabriela BĂIEȘAN – Birou Notarial**
- **SC ARIANNE SRL – Janin ANTONESCU**
- **SC AURORA AUTOCOM – SRL**
- **SC PROIECT SISTEM – SRL**
- **SC KOPYDACT SERV – SRL**
- **Viorica AIOANEI – Birou Notarial**
- **SC LU-KA FARM. – SRL**
- **SC POLIDAVA – Deva**
- **Crinela ANGELINO – Birou Notarial**
- **Prof. Vasile MUREȘAN**
- **Dr. Ștefan FISCHER – Cabinet stomatologic**
- **SC FERM EXPERT CONTAB SRL – Silvia GHENEA**
- **SC COMSER SRL – senator Viorel ARION**

În atenția librarilor și difuzorilor de carte:

Contravaloarea timbrului literar se depune
în contul Uniunii Scriitorilor din România
RO 44 RNCB 5101000001710001
BCR UNIREA

Imprimare
TIMUX TIPO PROD Hunedoara

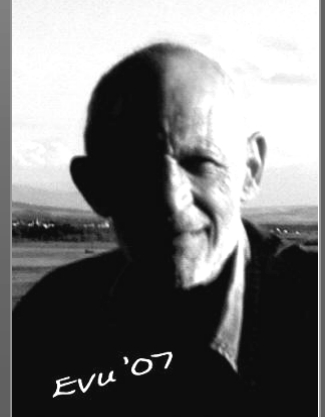

NEAUZIT DE LUMINĂ

Neauzit de ceealaltă lumină,
de neagra lumină care ne vede,
adast prin coroană a fi rădăcină
boltindu-Ți, cu fruntea, cupolă divină,
prin sufletul meu, prag ce-n Spirit
transcende.

De unde-am venit ori am fost cel adus
tu știi, frate Vânt din memoria Firii,
smuls întru iarăși zburare în sus,
sărute-Ți lumina splendorii iubirii!
Eu cânt! Iar Povestea trăită rămâne,
răsărind din Apus! Iaca,
m-am dus,
prin cartea cu spice secerate,
în Pâine.

*Imprimat la
TIMUX TIPO PROD Hunedoara*

ISBN 123-456-789-987-6